Alexandra Avarvarei
Cartea vieţii
Editura şi tipografia STEF
http://www.editura stef.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României AVARVAREI, ALEXANDRA
Cartea vieţii / Alexandra Avarvarei.
— Iaşi: Stef, 2013 ISBN 978 – 606 – 575 – 265 – 8
821.135.1 – 31
Alexandra Avarvarei
Cartea vieţii
Iaşi, 2013

Capitolul I

Totul a început într-o frumoasă zi de vară. Soarele mângâia cu gingăşie ţinutul întins al măreţului Rimini. La fiecare pas, nisipul fierbinte ardea puternic pielea de culoarea spumei laptelui a turiştilor ce se îmbulzeau pe terase, sub umbrelele multicolore, sub umbrele răcoroase ale palmierilor înalţi şi duri sau în apa cristalină a mării, uneori puternic învolburată, alteori liniştită ca un copil nou-născut pe care-l cuprinde somnul după atâta joacă.

Rimini se înfăţişa într-o postură măreaţă: un peisaj natural de vis, cu grădini bogate, nisipul şi apa mării virgine, ce se împletea izbitor cu un peisaj artificial fermecător: numeroase clădiri strălucitoare, case mici şi mari, hoteluri ce te îmbiau spre a le cunoaşte. În acest contrast, frumosul oraş avea aerul unui colţ de Rai în care mulţimi de oameni trăiau şi se bucurau, unde alţii visau să-şi petreacă o parte din preţiosul timp liber.

Printre aceştia se afla şi Eliza, o dulce adolescentă cu

un aer cuceritor de rebel, strecurat într-un zâmbet visător. Nimănui nu îndrăznea să îi spună că până aproape de majorat nu cunoscuse a doua faţă a lumii meschine şi nici nu-şi imagina prin ce urma să treacă pentru a-şi împlini destinul. Închisese în ungherul acela întunecat amintirea accidentului stupid în care şi-a pierdut ambii părinţi. Orfani, fratele său de 19 ani fusese trimis prin bunăvoinţa unchiului să studieze în străinătate, iar ea să rămână în grija bunicilor.

Trăia liniştită într-un sătuc aproape uitat de lume de la marginea unui orăşel alături de scumpii săi bunici când o mătuşă văduvă i-a făcut propunerea de a o însoţi pentru o vreme în Rimini. Cu greu s-a despărţit de familia sa, dar a făcut-o cu speranţa că acolo îi va fi mai bine, că va avea ocazia de a-şi clădi un altfel de viitor. A plecat luând cu sine toate amintirile de preţ, atât pe cele frumoase, cât şi pe cele mai puţin plăcute.

Acum iat-o plimbându-se pe plajă, admirând frumuseţile din jur, încercând să-şi adune gândurile rătăcite în diferite locuri. A plecat de acasă sperând că depărtarea şi timpul îi va vindeca rănile provocate de prima şi unica iubire a vieţii sale. Încă îi mai răsună în minte primul compliment făcut de Alex. Parcă acum îl vede cum într-un mod destul de ingenios s-a apropiat de ea. Vocea lui caldă (*Ştii, eşti mult mai dulce decât îngheţata din care mi-ai dat să gust!*) a dat-o gata prin sinceritatea ei.

Şi câte iluzii şi speranţe şi-a făcut... Erau iluzii nevinovate, speranţe îndrăzneţe, vise minunate, dar deşarte. Toate s-au spulberat când, dintr-o pură coincidenţă a surprins o discuţie între Alex şi prietenii săi, discuţie ce i-a frânt inima.

— Măi Alex, dar ai ajuns chiar să te încurci cu un copil? l-a întrebat unul din prieteni.

Au urmat râsete batjocoritoare şi multe glume pe seama sărmanei copile şi a naivului băiat care deşi avea 22 de ani, se lăsa influenţat de cei din jur, dansând după cum cântau alţii, fără să-şi dea seama că asta l-ar putea costa

pierderea celei mai nepreţuite comori, iubirea vieţii sale.

Alex înfuriat şi înciudat că prietenii râdeau de ridicat brusc de la masa la care stătea zicând:

— Dar oare ce v-a făcut pe voi să credeţi că încurcat sau vreau să mă încurc cu ea?

Semne de mirare şi întrebare au apărut pe el s-a m-am feţele tinerilor, deoarece nu puteau uita privirile de om îndrăgostit pe care i le aruncase de atâtea ori Elizei.

— Voi nu mă cunoaşteţi sau vă prefaceţi că nu ştiţi cum sunt? continuă Alex. Doar ştiţi că niciodată n-am acordat atenţie deosebită vreunei fete, că încă nu s-a născut cea care să mă facă să-mi pierd capul. E neapărat să fii îndrăgostit ca să te poţi distra? (O lacrimă fierbinte se rostogoleşte pe obrajii aprinşi ai fetei ce sta pitită după o uşă.) Toţi ştiu că eu nu cred în dragoste. Oi fi eu capabil de multe, dar chiar să mă încurc cu un copil... cred că de data asta aţi exagerat. M-aţi dezamăgit, băieţi!

A ieşit apoi afară, dar între timp şi Eliza a dispărut după colţ, Alex având timp doar să-i surprindă umbra...

Imediat şi-a dat seama de gafa ce-o comisese şi păreri de rău i-au pus stăpânire pe suflet. Regreta atât de mult ceea ce făcuse pentru că – ce-i drept – una spusese şi alta era în inima lui. Pentru o clipă a vrut să alerge după ea, să-i spună că a minţit, că într-adevăr o iubeşte, să o ia în braţe şi să o înăbuşe cu săruturile sale fierbinţi şi însetate de dorinţă, apoi să fugă cu ea în lume, departe de răutatea oamenilor, unde să-şi trăiască iubirea.

Dar s-a răzgândit repede, spunându-şi că poate e mai bine aşa, să nu-şi mai facă speranţe degeaba nici el, nici fata pentru că între ei se născuse o dragoste imposibilă, dar mai ales se temea de judecata prietenilor. Cu un suspin adânc s-a întors în barul din care ieşise, continuând să joace poker cu amicii săi.

Acum Eliza mergea agale amintindu-şi cu tristeţe de Alex, dar nici nu bănuia ce se întâmplase după ce ea fugise, ce simţea el, că de fapt totul fusese o farsă, o farsă prin care acesta s-a apărat de glumele şi comentariile de prost-gust ale prietenilor săi, aşa-zişi prieteni.

Mergând spre hotel, căci deja se înserase, Ely încă se mai gândea la stăpânul inimii sale. Nici nu şi-a dat seama că s-a îndepărtat şi a păşit uşor pe lângă o oază de verdeaţă, când un şarpe fioros s-a apropiat de dânsa şi era gata să o muşte, dacă într-o fracţiune de secundă aceasta nu îi auzea sâsâitul şi nu se ferea. A rămas împietrită la vederea acestui vechi duşman al său. Cu glasul stins a strigat după ajutor, dar acum deja se întunecase, iar plaja era pustie.

Cu un sâmbure de curaj şi încredere a luat-o la fugă, dar s-a împiedicat curând, acum nemaiavând nicio şansă să scape. Plângând, îşi aştepta sfârşitul, deoarece teama o paralizase. Atât de speriată era încât nici n-a simţit când cineva s-a strecurat pe lângă ea şi a evitat în ultima clipă contactul dintre veninul mortal şi pielea albă şi fragedă a piciorului său. De emoţii a leşinat. S-a trezit după vreun sfert de oră în hotel, pe un pat moale, cald şi primitor, dar care nu era al ei.

Îngrijorată s-a ridicat şi a început să se întrebe:

— Unde mă aflu şi ce s-a întâmplat? Aceasta nu-i camera mea.

Şi-a amintit apoi de tragedia ce era pe cale să se producă şi vag, că un înger păzitor a salvat-o. Încă-şi mai punea întrebări când Victor a intrat să vadă cum se mai simte.

— Văd că te-ai trezit. Te simţi mai bine?

— Bună! După cum vezi… dar cine eşti tu şi ce caut eu aici?

— Păi nu-ţi mai aminteşti? o întrebă cu nevinovăţie băiatul, fermecat de frumuseţea şi inocenţa Elizei. Ai avut noroc că-mi place să mă plimb noaptea pe malul mării şi te-am auzit plângând, altfel nu mai erai acum, aici, să am grijă de tine… Să umbli noaptea singură pe plajă e destul de periculos, mai ales pentru o fată atât de tânără şi frumoasă ca tine…

Amândoi au roşit. În mai puţin de cinci minute au devenit cei mai buni prieteni din lume. Şi-au împărtăşit ideile, trăirile, concepţiile… şi, bineînţeles, Victor a aflat

despre povestea cu Alex, încercând apoi să o consoleze cu cele mai nevionovate vorbe. Se făcuse deja târziu. Eliza a urcat în camera sa, adormind imediat ca un îngeraş, deoarece oboseala şi sperietura ce a tras-o au dat-o gata.

Nu de aceeaşi odihnă profundă a avut parte şi Victor, care de când a cunoscut-o pe Ely, se gândea doar la chipul ei senin şi zâmbetul său dulce. Pe de o parte se bucura în sinea lui că l-au trecut iar fiorii dragostei, iar pe de altă parte, se temea de o nouă dezamăgire. Victor era un băiat foarte drăguţ, inteligent, atrăgător şi cu simţul umorului. Studiase la Litere şi chiar era bun la română. Visa să devină poet sau profesor. Era, se poate spune, bărbatul ideal pentru orice femeie. Venise în vacanţă să se relaxeze şi, de asemenea, la fel ca Eliza, să uite de eşecul în dragoste de care avusese parte în urmă cu câteva luni. Urma să se căsătorească cu femeia perfectă, credea el, pentru că avea aproape 28 de ani şi-i venise vremea să-şi întemeieze o familie, dar chiar cu două săptămâni înainte de fericitul eveniment a aflat că logodnica lui, pe care o iubea mai mult ca propria-i viaţă, căreia îi dăruise totul şi pentru care era în stare de orice, îl înşela de aproape un an cu unul dintre cei mai buni prieteni ai săi.

Nici până astăzi nu a trecut peste această trădare şi n-a uitat-o pentru că ce-i drept, patru ani petrecuţi alături de cineva drag nu se şterg într-o clipă cu buretele. O vreme a stat singur, s-a închis în el şi se vedea că durerea şi suferinţa îl topeau tot mai mult în fiecare zi. Cu ajutorul familiei însă, a ieşit cât de cât din acea depresie, începând şi încercând să mai iasă în lume. Toate aceste strădanii n-au avut niciun rezultat, deoarece se pare că dragostea pentru Maria era prea puternică, ea fiind prea adânc înfiptă în inima lui sângerândă.

Pentru el totul era un coşmar până în această seară, când pe drumul său întunecat şi plin de abisuri a apărut Eliza, ca o lumină mângâietoare…

Capitolul II

Soarele era sus şi dogorea puternic când Eliza s-a deşteptat. Era bine dispusă, se simţea ca nouă. Apoi, deodată, toate evenimentele petrecute seara trecută au dat năvală în mintea ei. Şi-a pus la nimereală o rochiţă uşoară de vară şi a alergat într-un suflet la restaurantul hotelului unde spera să-l întâlnească pe cel căruia îi datora viaţa, pentru a-i mulţumi. Majoritatea oaspeţilor hotelului luau liniştiţi micul dejun, dar nici urmă de Victor.

Ely tocmai se întorcea dezamăgită când, într-un colţ mai îndepărtat îl zări pe băiatul salvator în compania unei tinere şi frumoase domnişoare. Stătea în cumpănă acum. Nu ştia cum să acţioneze, dacă ar trebui să se apropie sau dacă ar trebui să găsească alt moment mai potrivit pentru a discuta cu el când se auzi strigată. Victor o chemase să ia micul-dejun cu ei.

Sfiioasă, fata se apropie şi salută:

— Bună dimineaţa, spuse ea. Poftă bună!

— Mulţumim, răspunse vesel Victor. Dar ce faci? Cum ai dormit? Nu ai vrea să iei masa cu noi?

— Bine, mulţumesc. Aş vrea, dar nu-mi place să întrerup sau să deranjez şi în plus cred că mătuşa mă aşteaptă. Ar trebui să mă retrag, zise ea tot uitându-se cu coada ochiului la fata din dreapta ei, care părea de vârsta ei, dar care era foarte frumoasă şi se remarca prin zâmbetul său cristalin, prin obrăjorii cu două gropiţe cuceritoare.

— Stai, Eliza! Da’ ce-i cu graba asta? Nici nu ţi-am prezentat-o pe sora mea, Alina.

O bucurie ascunsă şi neînţeleasă se strecură în inima ce bătea cu putere a Elizei.

— Încântată! Eu sunt Eliza. Vă rog să mă scuzaţi, dar

sunt aşteptată de mătuşa mea sus. Noi servim masa în cameră. Dar mi-ar face plăcere să ne vedem mai târziu pe plajă, dacă aveţi bunăvoinţă şi timp berechet.

— Desigur, dragă Eliza, a confirmat Alina. Vom fi acolo negreşit.

— Ok, atunci. Eu mă retrag. Mi-a părut bine!

— Şi mie!

— La revedere, adăugă şi băiatul încântat de frumuseţea proaspătă a fetei şi stângăcia sa în preajma străinilor.

În timp ce Eliza se îndepărta, Alina nu mai rezistă şi sări cu gura pe fratele ei mai mare.

— Nu cumva... Nu cumva?!

— Nu cumva, ce? întrebă Victor zâmbind.

— Te-ai îndrăgostit, şmechere?! Te-ai îndrăgostit! Dar, dar nu-mi vine să cred. E mai mică şi decât mine

— Te rog, frumoasă surioară, e o neînţelegere! Despre ce vorbeşti?

— Cum mai ştii să te prefaci... Dar pe mine nu mă păcăleşti aşa uşor. Crezi că n-am observat cum oftai şi o sorbeai din priviri?

— Eliza e o fată foarte drăguţă şi atrăgătoare într-adevăr. Ne-am cunoscut aseară întâmplător. Îmi place, dar doar ca persoană! N-ai văzut ce gingaşă şi inocentă e? În plus, ştii că după Maria, altă dragoste nu mai are loc în viaţa mea.

— Maria?! Iar Maria? Toată ziua Maria! strigă iritată fata. Da’ mai las-o frate în pace! Tu chiar nu înţelegi că nu merită să mai suferi după ea?

— Da, bine, bine. Hai să schimbăm subiectul şi să ne apucăm de mâncat. Apoi ieşim pe plajă dacă doreşti.

— Bine, frăţioare, răspunse Alina făcându-i cu ochiul, ferm convinsă că Eliza avea deja un loc important în inima fratelui său şi juca un rol deosebit în viitorul lui.

*

*

*

Eliza servise masa, se şi odihnise puţin şi se pregătea

să iese la o plimbare când cineva sună la uşă. Mirată, deschise şi dădu nas în nas cu nimeni altul decât Victor.

— Eu… Eu nu vreau să deranjez, se bâlbâi acesta, mai tulburat de farmecul fetei. Ziceai să ne întâlnim pe plajă şi m-am gândit să vin să te iau. Alina e jos, ne aşteaptă. Ce zici, mergem?

— De ce nu? răspunse ea încă mirată de vizita neaşteptată. Stai doar s-o anunţ pe mătuşa Lili. Şi să-mi iau costumul de baie.

În mai puţin de un minut, Ely era gata. Purta un costum de baie negru ce-i venea perfect pe corpul ca de sirenă, o pereche de şlapi obişnuiţi şi-şi lăsase minunatul păr de un negru strălucitor să-i cadă nestingherit pe spatele alb, încă nebronzat.

Victor se simţi tare norocos când porni cu Eliza şi Alina, ambele ţinându-l de braţ, în plimbare pe malul mării. Multe capete se întorceau după ei, iar bucuria şi mândria creşteau în inima băiatului ce tresărea la orice atingere caldă a adolescentei din dreapta sa. Nici nu şi-au dat seama cum timpul a trecut pe nesimţite. Au povestit, au glumit, au făcut baie şi s-au simţit bine. Se simţeau ca şi cum s-ar fi cunoscut de o viaţă, erau cei mai buni prieteni.

Se înserase şi trebuiau să se întoarcă la hotel. Alina însă mai voia să înoate puţin în apa trandafirie de la lumina asfinţitului. Au fost de acord şi s-au aventurat în mare. Cum era aproape întuneric, Ely nu şi-a dat seama că se îndepărtase mai mult decât era permis şi din neatenţie, în timpul unei scufundări, nişte alge s-au prins de piciorul său făcând-o prizoniera adâncului mării. Reuşi doar să mai strige după ajutor şi-şi pierdu cunoştinţa sub apă.

Dar Victor era acolo, în apropiere şi înotând cu repeziciune, o aduse la mal, pe nisipul ud, încercând s-o facă să-şi revină. Şi el şi Alina erau îngrijoraţi, iar prima soluţie ce le veni în minte era respiraţia gură la gură. Surioara fu drăguţă şi-i lăsă sarcina frăţiorului său, care nemaistând pe gânduri îşi atinse buzele moi de cele reci ale Elizei.

Aceasta deschise ochii şi la vederea lui Victor

deasupra ei, cu gura lipită de a sa, îi închise din nou, lăsându-se pradă primului sărut…

Capitolul III

Cei trei au pornit spre hotel. Din fericire erau cu toţii nevătămaţi. Şi totuşi, sufleteşte, Victor şi Eliza se simţeau ciudat.

Victor era tot mai înspăimântat de o speranţă deşartă, de o dezamăgire, iar Eliza era confuză. Visase de atâtea ori primul sărut! Un prim sărut gingaş şi nevinovat dăruit de Alex. Visul s-a împlinit, ea simţind acel sărut dulce, dar unde Alex nu avea niciun rol, unde protagonistul era Victor, un protagonist neaşteptat şi totuşi care a fost capabil să-i ofere sărutul ideal. Au ajuns tăcuţi în hotel, unde şi-au luat rămas bun, fiecare îndreptându-se spre camera sa, fiecare cu gânduri şi idei răzleţe, noi, diferite…

Eliza s-a furişat repede în patul moale şi primitor, fără a îndrăzni să-i mai povestească mătuşii Lili nenorocirea tocmai pentru a o scuti de griji. Victor, de asemenea, s-a băgat în patul său, acum, deodată, parcă prea mare şi gol. A avut parte de cel mai agitat somn de la despărţirea de Maria, se simţea prins în capcana dragostei neîmpărtăşite. El ştia doar atât: că o iubire între el şi Ely era aproape imposibilă, interzisă, ţinând cont de diferenţa de vârstă dintre ei. Se temea să nu o dezamăgească şi în acelaşi timp, să nu fie rănit. Îl îngrozea perspectiva unei noi deziluzionări şi fantoma Mariei, ce-i stingherea aproape mereu somnul.

Frumoasa Eliza a fost şi ea bântuită de fantasmele trecutului, reprezentat de Alex şi cele ale prezentului, reprezentat de Victor. Dar cel mai mult se temea de fantomele viitorului…

I se arătau în vis atât unul, cât şi celălalt. Acum o

săruta unul, apoi altul. Îl visă mai întâi pe Victor… Erau împreună, fericiţi, se plimbau pe plajă învăluiţi în lumina lunii, îmbrăcaţi amândoi în alb, ca doi miri în nesfârşita şi dulce lună de miere.

Spre dimineaţă se visă în faţa altarului. Era îmbrăcată într-o rochie albă, cu o trenă lungă. Se ţinea de mână cu Alex şi era pe punctul de a spune hotărâtorul DA, când, deodată, toţi amicii mirelui au început să râdă de el, reamintindu-i că ea e un copil, făcând glume proaste pe seama lor. În acea învălmăşeală, Alex voi să plece, dar ea îl reţinu. Pentru o clipă acesta ar fi dorit să rămână să continue ceremonia, însă apoi o repezi pe mireasa sa, care căzu, iar el dispăru printre buchetele de lăcrămioare.

Deschise ochii. Era pe podea, îmbrăcată în obişnuita pijama roz de catifea, iar totul fusese doar un vis, un vis frumos, dar şi urât, un vis ce avea s-o urmărească o vreme.

Era ora 7: 00 când Eliza căzuse din pat şi nici că a mai dormit apoi. Era îngrozită de visul său din urmă şi tot mai convinsă că Alex nu era partenerul potrivit pentru ea. Dar îl iubea, îl iubea mult şi ştia că inimii nu-i poţi porunci.

Se gândi să iese la o plimbare, să mai uite de vise şi să-şi pună gândurile în ordine. În jumătate de oră era pregătită. Servi la repezeală un sandviş şi coborî. Voia să fie singură, să-şi ordoneze în voie gândurile. Nu ştia dacă să se îndepărteze de Victor sau să lase destinul să-şi urmeze cursul. Îi era frică să nu fie dezamăgită din nou şi simţea că dacă i-ar fi dat o şansă lui Victor, îl trăda pe Alex.

Câteva ore trecură repede. În plimbarea sa, găsi câteva scoici interesante şi se gândi să colecţioneze. Întâlni colegi de hotel pe care-i salută, făcu o baie în apa sărată a mării şi încet-încet porni înapoi. Era ora prânzului. Trecu neobservată prin restaurant şi urcă sus, unde mătuşa Lili o aştepta să-i dea o veste.

— Ce faci, Eliza? Cum a fost la plimbare?

— Bine, mulţumesc! Mâncăm?

— Da, iubito, mâncăm, apoi eu am să merg la citirea testamentului soţului meu. Dacă totul e în ordine, în curând ne vom muta în casa pe care eu şi unchiul tău o

aveam aici, în Rimini. Şi dacă doreşti, ai putea să rămâi cu mine pentru totdeauna.

— E o idee interesantă, dar îmi fac griji pentru bunici. Au o vârstă de acum şi sunt singuri.

— Ne descurcăm noi cumva, dar până atunci, hai să mâncăm că mi s-a făcut tare foame!

*

* * *

Victor se trezise şi el devreme, cu gândul la Eliza. Avusese parte de o adevărată noapte furtunoasă. Se ocupă de el, apoi îşi lăsă imaginaţia să-i zboare departe pentru a putea crea noi versuri. Unele îi izbuteau foarte frumoase. Pe cele mai multe le strânsese într-un volum, alcătuit din două părţi, prima

— Declaraţii versificate de dragoste pentru Maria, iar a doua parte – poeme triste, oglinzi de dezamăgire, trădare şi resemnare.

Astăzi, după mult timp, se hotărî să se oprească la iubirea pentru Eliza. Cuvintele zburau într-o învălmăşeală de nedescris în mintea sa, dar cu puţin efort, îi reuşi o primă strofă, apoi încă una… Dar oricât încerca să se concentreze, în faţa ochilor i se arăta doar ea şi nu putea uita cel mai dulce şi nevinovat sărut pe care i-l dăruise.

După ce primi un telefon, ieşi în grabă din hotel şi se îndreptă spre o agenţie de turism, de unde cumpără două bilete spre casă. El şi sora sa trebuiau să se întoarcă din vacanţă pentru că i se oferise un post bine plătit şi voia să vadă despre ce este vorba.

La ora 16: 00 era plănuită plecarea. Reveni la hotel şi împreună cu Alina pregătiră bagajele. Se făcu ceasul 15: 30, dar înainte de a pleca, sună la uşa Elizei. Ce noroc! Era! Deschise, dar nu se mai miră ca prima oară. I se păru ciudată doar graba ce se observa pe faţa prietenilor săi. Eliza îi invită înăuntru, dar ei se scuzară, explicându-i ce se petrecea.

O tăcere şi tristeţe nemărginită se puse pe faţa şi inima fetei. Un taxi claxonă, iar Alina coborî, după ce îşi luă rămas bun de la noua sa amică, promiţând că se vor

revedea.

Victor era acum faţă în faţă cu ea, cu cea care de câteva nopţi îi răpea somnul. Era torturat de ideea că poate n-o va mai revedea. Nu ştia cum să se comporte. Făcură iute schimb de numere de telefon, iar el îi dădu şi adresa sa pentru a-i scrie şi deschise o geantă de unde scoase o mică agendă pe care i-o întinse şi i-o dărui Elizei, împreună cu un al doilea sărut dulce. Dispăru apoi pe scări ca o nălucă, iar ea... ea rămase înmărmurită în pragul uşii, cu agenda lipită la piept şi cu mâinile atingându-şi buzele încă fierbinţi...

Capitolul IV

În câteva ore cei doi au ajuns acasă. Şi-au îmbrăţişat părinţii, apoi Victor şi-a sunat amicul pentru a-i da detalii despre posibilul job. Era vorba de un post ca profesor de limba şi literatura română, la un liceu de la marginea lui Rimini. Vestea îl încântă nespus. Era un vis împlinit.

La câteva sute de kilometri distanţă, Eliza era îngrijorată. Vara se sfârşea, şcoala trebuia să înceapă, dar ea nu se înscrisese încă la niciun liceu. Trecuse la nivelul superior, adică în clasa a XI-a, când învăţământul nu mai era obligatoriu, dar ea ştia că fără o diplomă de bacalaureat nu are niciun viitor. Primele opt clase le făcuse la şcoala din sat, iar următorii doi la un liceu din comună. Acum trebuia să-l schimbe...

Adora muzica, de mică se visase pe scenă, dar situaţia financiară nu-i permitea să studieze la Liceul de Artă. Nu era hotărâtă dacă să rămână cu mătuşa Lili sau să se întoarcă la bunici, când ruda sa îşi făcu apariţia şi o anunţă că mâine se pot muta în frumoasa vilă de la periferia lui Rimini şi aşa avea să înveţe la liceul ce se afla la două străzi de casă.

Părea o veste minunată, dar se făcuse târziu şi Ely se retrase în camera sa. Acolo, singură, în patul mare şi alb o năpădiră toate amintirile... Se gândi mai întâi la Alex, apoi la

Victor şi îşi aduse aminte de agenda ce i-o dăruise. Sări din pat şi cu emoţii o deschise. Ce urmă reuşi doar să-i stârnească lacrimi fierbinţi, lacrimi de duioşie. Cu mâinile tremurânde apelă numărul lui Victor. În clipa aceea el tocmai se informa despre noul liceu când firav îi sună telefonul. Răspunse sec şi plictisit:

— Alo!

În cealaltă parte a reţelei o tăcere ca de mormânt puse stăpânire. Se putea desluşi doar o respiraţie uşor tremurătoare.

— Alo! Cine-i acolo? repetă băiatul. Eliza îşi făcu curaj şi vorbi:

— Bună! Sunt eu... Sper că nu deranjez.

— Eliza?! Eşti chiar tu? O! Ce surpriză! Dar cum...?

— Ştii, am citit acel poem şi voiam să-ţi mulţumesc. E un gest frumos. Ai o imaginaţie bogată şi ştii să compui.

— Eee, nici chiar aşa. Poate nu e chiar reuşit, dar l-am scris gândindu-mă doar la zâmbetul tău, inspirându-mă din portretul tău întipărit în mintea şi sufletul meu.

— Victor, eu... eu nu...

— Te rog, nu e nevoie să spui nimic. Ştiu că e prea devreme, dar trebuie să ştii că de când te-am cunoscut ai schimbat ceva în mine şi nu, nu mi te pot scoate din gând.

— Eu... săruturile acelea...

— Ştiu, scumpa mea Eliza! Am greşit şi exagerat. M-am comportat ca un copilaş. Te rog să mă ierţi!

— Dar ţi-am reproşat eu ceva? întrebă zâmbind fata. Ştii, a fost primul şi cel mai drăguţ sărut!

Lui Victor nu-i venea să creadă. Într-adevăr se aşteptase doar la reproşuri.

— M-ai lăsat fără cuvinte. Eu nu-ţi cer nimic, aş vrea doar să ne mai vedem o dată ca să discutăm pe îndelete. Tu cât mai rămâi în Rimini? Mie tocmai mi s-a oferit un post ca profesor la un colegiu de acolo şi mă gândeam că

ne-am putea întâlni…

— Ce coincidenţă! spuse uimită domniţa. Cred că acolo m-am înscris şi eu şi dacă nu mă înşel s-ar putea să predai chiar la clasa mea… Ce interesant!

— Dar tu nu erai din alt oraş?

— Ba da, însã acum locuiesc cu mătuşa mea care a moştenit recent o casã situatã la două străzi depãrtare de liceu.

— Atunci, poate ne vedem la şcoală. Of, Doamne! O să mi se pară o veşnicie!

— Da, Victor, ne vedem. Cred că avem multe să ne spunem, însă până una alta trebuie să merg să mă odihnesc, că mâine dimineaţă ne mutăm şi…

— Ok, înţeleg. Ne mai auzim. Îţi urez noapte bună şi somnic uşor, iar îngerul meu păzitor te va veghea.

— Ce drăguţ eşti tu! Noapte bună! Şi… te sărut!

— Şi eu! Pa, pa!

Convorbirea se întrerupse. Totul părea un vis. Ea elevă, el profesor… Adormiră amândoi cu zâmbetul pe buze. Se putea citi pe faţa lor luminată de strălucirea lunii pline bucuria şi mulţumirea…

Capitolul V

Dimineaţa se anunţă una ploioasă şi friguroasă. Toamna era la doar câteva zile depărtare. Eliza se trezi târziu. Părea foarte obosită, deoarece somnul nu-i fusese tocmai dulce în patul cel nou. Îi trebuia ceva timp să se obişnuiască.

Cum vremea era destul de mohorâtă, fata se apucă de redecorat casa cu mătuşa sa. Trecuseră aproape doi ani de când nu fusese locuită, aşa că avea nevoie de ceva schimbări. Toată munca ţinu două săptămâni, dar rezultatul era promiţător. În acest răstimp, totul fu

obositor, dar la sfârşit amândouã s-au arãtat încântate. Avuseseră parte de timp ploios, pe de o parte trecând greu, iar pe de alta, trecând repede.

Eliza se înscrisese deja la liceu. Mai erau opt zile până la sunarea clopoţelului. Vorbise mult cu Victor la telefon, pe email şi deveneau tot mai apropiaţi. Se temeau doar că n-o să ştie ce atitudine să adopte unul faţă de celălalt când vor fi din nou faţă în faţă deoarece, cel puţin în timpul orelor de curs, între ei era obligatoriu să existe o relaţie strict profesională.

*

*

*

Era 7 septembrie. De dimineaţă, cerul senin anunţa o zi frumoasă. Soarele sclipea, dar i se puteau observa dinţişorii. După-amiază se înregistrară peste 20°C, o temperatură plăcută.

Fata ştia că odată cu începerea liceului nu va mai avea mult timp liber la dispoziţie, fiindcă voia cu adevărat să înveţe, crezând în propriile forţe de a-şi realiza un viitor, poate chiar o carieră în muzică, aşa că ieşi la o ultimă plimbare din sezon pe plajă în căutarea amintirilor, atât a celor frumoase, cât şi a celor tulburătoare.

În tot acest timp, Victor se pregătea serios pentru şcoală, nevrând să-şi dezamăgească familia, prietenii, pe toţi cei dragi, dar cel mai des se gândea la Ely. Pe de altă parte, Alex nu mai avusese parte de nicio noapte liniştită de când fata ce-o iubea părăsise locurile natale. Îi era un dor nebun de ea şi ar fi pornit în căutarea sa, dar tot se mai gândea la părerea amicilor săi.

Cu două zile înainte de a păşi în tainele liceului, Elizei îi sună telefonul. Nu cunoscu numărul, dar inima îi sta să-i sară din piept. Presimţind ceva, răspunse:

— Alo!

Alex înmărmuri când îi auzi vocea caldă şi dulce şi de emoţii şi timiditate închise. Eliza nu ştia ce înseamnă asta şi se tot gândi până peste o jumătate de oră, când telefonul sună iar, dar totul se repetă. De această dată, însă, nu mai

avu timp de gândire, căci după două minute sună din nou.

Răspunse, hotărâtă să-l înfrunte pe cel de la celălalt capăt al firului:

— Alo! zise ea cam răstit.

— Alo! zise şi Alex tremurând. Bună! Ce faci?

Eliza era cât pe ce să scape telefonul din mână, recunoscându-i glasul.

— Mă auzi, Eliza?

— Bună, Alex! reuşi să zică fata.

— Ce mai faci, scumpa mea? N-ai mai dat niciun semn.

Îmi făceam griji.

— Eu… Eu sunt bine, stai liniştit! se bâlbâi fata. Dar cu ce ocazie?

— Eu voiam doar să-ţi spun că mi-e dor de tine!

Legătura se întrerupse. Băiatului i se descărcase bateria. Eliza rămase năucită. Credea că visează. Se ciupi şi o duru, astfel dându-şi seama de veridicitatea evenimentului.

Începu să plângă de fericire. Aşadar lui Alex îi era dor de ea… îi păsa… o iubea…

Capitolul VI

Eliza era încă palidă când mătuşa Lili veni să o ia la cumpărături pentru şcoală. Pe drum, se gândi numai la el. Până ieri, mai că reuşise să-l uite, făcându-şi o mulţime de speranţe cu Victor, iar astăzi totul fusese dat peste cap de acel telefon neaşteptat.

Fata simţea că Alex avea ceva pentru ea, dar ştiind ce i se întâmplase, se hotărî să nu acorde mare importanţă şi atenţie vorbelor mieroase adresate de el. Ocupată cu pregătirile şi cumpărăturile pentru şcoală, reuşi să şi-l alunge din gând pentru ceva timp.

A doua zi trecu pe nesimţite, astfel că Eliza se trezi pe 15 septembrie bine dispusă şi fericită. Se îmbrăcă frumos şi decent, ca o adevărată liceană şi porni încet spre măreaţa întâlnire cu toţi colegii, profesorii şi şcoala. Cunoştea un singur dascăl, dar nu-l zărea pe nicăieri. Încă se mai uita după el, când cineva se apropie şi îi acoperi ochii cu nişte mâini mari, dar catifelate. Îl recunoscu imediat. Se întoarse şi-l îmbrăţişă cu foc. Victor era mai chipeş ca oricând. Îmbrăcat la costum, cu cravată şi servieta subsuoară, era cel mai atrăgător dintre toţi. Cei doi nu apucară să schimbe multe vorbe, căci clopoţelul anunţă intrarea în clase.

Eliza se despărţi de Victor dându-i un sãrut dulce pe obrazul proaspăt bărbierit şi parfumat. Se avântă apoi pe holul larg, în căutarea clasei sale. În câteva minute elevii făcură cunoştinţă între ei, Eliza cucerind inimile tuturor, iar mai apoi şi cu doamna dirigintã, o femeie înţelegătoare, calmă, cu spirit de echipă.

Victor era şi el diriginte, dar la o altă clasă de a IX-a. Urma să studieze cu Ely trei ore pe săptămână. După vreo oră, toţi elevii plecară cu orarul în mână spre casă. Victor o ajunse pe Eliza aproape de parc. Se luară de braţ şi porniră într-o plimbare, povestindu-şi ce-au mai făcut.

— Cum ai petrecut, Ely? Te simţi bine în noua ta casă?

— Da, e bine, m-am obişnuit. Însă mă roade dorul de bunici, de sat...

— Poate de Alex... spuse cu nevinovăţie, dar cu oarecare invidie Victor.

— Iar iei vorba de el? Când sunt pe punctul de a-l uita, apari tu şi-mi aminteşti de el! De ce-mi faci asta?

— Tu chiar nu înţelegi? Mă macină gelozia!

O cuprinse apoi în braţele sale vânjoase şi o sărută cu foc. Fata se desprinse furioasă de el, podidind-o plânsul.

— De ce te porţi aşa? Vrei să-mi fie frică de tine?

— Eliza, dar... te rog! N-am vrut să te jignesc.

— N-ai vrut, dar ai reuşit. Eu nu vreau alături de mine un băiat gelos şi posesiv. Eram dispusă să-ţi acord o

şansă, dar nu merită. Cred că mai bine rămânem prieteni, dacă vrei…

Plecă. Cu ghiozdănelul în spate, cu părul fluturându-i rebel şi cu inima frântă.

— Eliza! Eliza, stai! De ce? Te rog, aşteaptă! Iartă-mă!

Dar ea nu mai răspunse. Era deja departe. Victor se întoarse trist. Lacrimile îi curgeau şiroaie pe obrajii trandafirii…

*

*

*

Eliza sosi îngândurată acasă. Se gândi să vorbească cu mătuşa Lili, să-i ceară sfatul, dar simţea că n-o va înţelege. Preferă să se afunde sub plapuma grea. Avu parte de o noapte furtunoasă, cu vise tulburătoare. În schimb, Victor nu dormi deloc, gândindu-se cum s-o recucerească.

Afară ploua când Eliza se deşteptă. Trebuia să meargă la şcoală, dar n-avea niciun chef. În plus prima oră avea româna, aşa că se prefăcu bolnavă, rămânând în pat toată ziua.

Victor se întristă enorm când văzu banca goală, aşa că prima lui oră nu fu tocmai cea visată, reuşită. Suportă cu greu lipsa fetei, dar a doua zi, dis-de-dimineaţă, o aşteptă în faţa casei ei, ca s-o conducă la şcoală. Eliza ieşi somnoroasă şi nu-l observă. El crezu că nu-l bagă în seamă, dar îşi luă inima în dinţi apropiindu-se şi-i întinse un minunat buchet de trandafiri albi.

Ea amuţi la vederea acestui gest îndrăzneţ, dar nu apucă să zică nimic, căci el i-o luă înainte.

— Te rog, acceptă aceste flori ce pălesc în faţa frumuseţii tale, ca semn al preţuirii şi al dragostei ce ţi-o port, împreună cu scuzele mele. Promit că voi avea grijă să nu mai greşesc şi că vom face totul cum spui tu. Iartă-mă, te rog!

Fata nu ştia cum să reacţioneze. Nimeni nu se mai purtase aşa elegant şi tandru cu ea. Aşa că fără niciun cuvânt îl îmbrăţişă. Porniră spre şcoală, stabilind să se

vadă după ore. În timpul orei de română, fericitul profesor nu rezistă să nu-i facă cu ochiul prietenei sale şi să nu-i zâmbească. Nici ea nu se lăsă mai prejos, răspunzându-i cu un zâmbet larg.

Când ajunse acasă, Eliza nu mai putu amâna o discuţie cu mătuşa sa, căci buchetul imens de trandafiri cerea o explicaţie. Îi povesti totul cu amănunte, iar femeia reuşea doar să mai scoată din când în când câte un sunet de admiraţie, de tristeţe sau teamă. După povestea nepoatei sale, Victor era un pretendent interesant, dar nu-i plăcea diferenţa de ani dintre ei şi mai ales faptul că el era profesor la liceul ei.

Pe moment nu zise nimic, dar la cină reluară discuţia şi femeia încercă să-i explice fetei că visa la o relaţie imposibilă. Victor era atent, tandru, iubitor, dar din alte puncte de vedere nu era potrivit. De fapt, Lili nu prea era de acord cu nicio relaţie ţinând cont de vârsta nepoatei sale, dar îi sugeră totuşi să încerce să lege o prietenie poate cu un coleg, cu cineva mai de seama sa.

— Eliza, dragă, eu te văd încântată de acest Victor şi nu-ţi reproşez nimic. Ai deja o vârstă, iar valurile dragostei îţi dau târcoale, dar pari totuşi prea sensibilă şi incapabilă să suporţi o dezamăgire.

— Dar, mătuşo…

— Te rog, o întrerupse Lili. Lasă-mă să termin. Eşti un copil, chiar dacă tu nu te vezi aşa. Eşti încă un copil şi nepregătită să înfrunţi o trădare. Eu am şcoala vieţii şi-ţi spun sincer că nu va merge. Mai devreme sau mai târziu îţi vei aminti de ce-ţi spun acum şi-mi vei da dreptate. Eu nu te opresc să te împrieteneşti cu el, dar te rog să ai mare grijă.

— Mătuşă Lili, Victor e băiat bun şi a suferit mult…

— Tocmai de aceea, Eliza, ar trebui să te fereşti. El acum suferă şi într-un moment de nebunie, de neştiinţă, ar putea să se răzbune pe tine pentru ceea ce i-a făcut logodnica lui, de care mi-ai povestit.

— Dar nu se poate! De ce ar face asta? Doar eu n-am nicio vină.

— Da, aşa e, eşti nevinovată şi el la fel. Dar el e încă sclavul unei trădări fără scrupule, a unei iubiri neîmpărtăşite, aş putea spune, iar mintea sa gândeşte multe. Gândeşte-te! Eu nu vreau să te descurajez, dar nici ca prima ta relaţie să eşueze într-un mod dureros, nu mi-aş dori.

Eliza rămase pe gânduri. Simţea o oarecare dreptate în cuvintele mătuşii sale, dar inima îi da ghes să încerce. Nefiind în stare să ia o hotărâre, îndrăzni să lase timpul şi destinul să decidă.

Capitolul VII

Urmară zile frumoase.

Eliza şi Victor deveneau tot mai apropiaţi. Din când în când, Alex mai apărea în mintea ei, dar Victor, cu gesturile sale ilare şi stângace o ajuta să-l uite. Cei doi trăiră momente de neuitat. Ziua se vedeau la şcoală, iar după ore se reîntâlneau fie la o plimbare, fie la ea acasă.

Mătuşa Lili începu să se obişnuiască cu prezenţa lui. Îl agrea. Dar poate îl agrea şi din cauza unui pretendent ce-i făcea curte de ceva timp. Eliza vedea fericirea în ochii şi pe chipul mătuşii sale când îl vedea pe vecinul George, un om de vârstă medie, cam micuţ de statură, dar cu simţul umorului şi pe deasupra văduv şi el de câţiva ani.

Aşa că, în fiecare zi, ambele relaţii se îmbunătăţeau, deveneau tot mai serioase, dar una, din păcate, avea să se destrame în urma unei nenorociri petrecute în familia fetei.

Totul părea perfect. Victor o iubea pe Eliza şi ea ţinea mult la el. Era înconjurată de multă iubire, înţelegere şi romantism. Trecuse un semestru de şcoală, vacanţa scurtă de o săptămână era aproape când tânăra primi cumplita veste.

Bunicul său drag o părăsise... Era o a doua grea lovitură primită de fata distrusă...

*

*

*

Cu lacrimi în ochi se îndreptă spre satul ei, s-o sprijine pe bunica sa, acum îndurerată şi singură. Bunicul Nicolae avu parte de o înmormântare cum merita, căci fusese un om important în viaţa lui, aşa că tot satul fu prezent la conducerea pe ultimul drum a iubitului lor consătean. Nu lipsi nici Victor şi Alina care veniseră s-o susţină pe prietena lor, precum şi fratele Elizei, Radu, care se întorsese definitiv în ţară.

Astfel, Alex fu martor la gesturile de dragoste dintre fata ce-o iubea şi rivalul său şi gelozia îl orbi. Acum, când era pe punctul de a o pierde, Alex era dispus să facă imposibilul ca s-o recucerească pe Eliza. Îi aruncă nişte priviri necruţătoare, dar în acelaşi timp triste, încât fata simţi că într-un fel îl trădează.

Toate au trecut încet-încet şi venise timpul ca fiecare să se întoarcă la casa lui. Alina şi Radu se plăceau mult, pesemne că scânteia dragostei îi atinse, dar şi Victor o iubea pe Eliza, doar că acum aveau să se despartă, căci ea nu-şi putea abandona bunica singură şi neajutorată.

Fata se întoarse deci în Rimini doar ca să-şi strângă lucrurile şi să rezolve cu transferul către un liceu din oraşul ei. Era tristă că-l părăsea pe Victor şi bucuroasă doar pentru că mătuşa sa rămânea în siguranţă în compania bunului George.

Înainte de a pleca, stabili o întâlnire cu „profesorul ei favorit”, pe plaja unde se cunoscuseră. Discutară mult; amândoi erau într-o stare jalnică. Cu toate că-şi promiseră că se vor întâlni de câteva ori pe lună, cele câteva sute de kilometri ce-i despărţea îi înfiorau. Ştiau că viaţa lor se va schimba radical.

— Iubito, nu mă pot obişnui cu gândul că vei fi departe.

Nu cred că pot trăi fără tine.

— Dragul meu, şi eu mă simt rău, dar iată că ne e scris să trecem prin asta, nu putem evita. Dar şi departe fizic, tu vei fi mereu în inima mea.

Amândoi izbucniră în plâns.

— Te iubesc, micuţa mea! Te iubesc mult! Să nu mă uiţi!

Şi ei îi stătea pe buze un „TE IUBESC" nesigur, dar îşi aminti de privirea lui Alex şi nu îndrăzni să-l rostească.

— Nu te voi uita, Victor! Să ai grijă de tine!

Se îmbrăţişară şi se sărutară îndelung. Victor nu voia să-i dea drumul, dar autobuzul sosise parcă pe furiş. O mai sărută o dată. Ea urcă şi plecă într-o clipã, fãrã a mai avea timp să-şi întoarcă privirea îndãrãt.

Autobuzul era departe, dar el continua să fluture din mână. Se întoarse şi printre hohote de plâns reuşi să îngaime: Te iubesc! Te iubesc! Vorbele sale şoptite erau duse de adierea târzie.

Simţea deja că o pierduse…

Capitolul VIII

Drumul a fost destul de lung, astfel că Eliza şi-a permis să tragă un pui de somn. Era deja seară când intră pe uliţa sa, agale. Se întâlni întâmplător cu Andrei, cel mai bun prieten al lui Alex, care se oferi s-o ajute cu bagajele grele.

— Eliza, dar ce schimbată eşti! Ai crescut şi dacă-mi permiţi, arăţi foarte bine!

— Andrei, mă flatezi! Ce-ţi veni? Parcă acum câteva luni eram un copil…

Băiatul se ruşină. Îşi aminti discuţia din bar. Dar şi lui îi plăcea Ely şi i se păru un moment oportun să-şi încerce norocul.

— Erai acolo, nu-i aşa?

— Când? Unde?

— La bar.

Fata îşi plecă privirea.

— Dar, continuă Andrei dispus să-şi trădeze cel mai bun prieten pentru a-şi atinge scopul, Alex a fost cel care ne-a determinat să spunem ce-am spus…

— Serios? Şi, mă rog, de ce? întrebă cu neîncredere Ely.

— Păi el voia doar să se distreze cu tine, minţi cu neruşinare băiatul, şi n-am găsit pe moment altă cale să-l oprim să-ţi facă rău.

Eliza simţi că rămâne fãră aer şi leşină. Aşadar, rezulta că acei golani îşi făcuseră griji pentru ea. Dar asta n-o credea! Era prea mult! Aşa că îşi ceru scuze şi plecă singură, lăsându-l pe acel egoist cu buza umflată, zicându-i:

— Voi credeţi că mă aburiţi cu minciunile voastre? Oi fi eu un copil, cum spuneaţi, dar sigur am mai multă inteligenţă decât voi toţi la un loc. În plus, puţin îmi pasă de ce credeţi voi, pentru că nu mă interesaţi niciunul. Şi ca să ştii, află că am un iubit care nu mă consideră ca şi voi, un bebeluş.

Andrei amuţi. Voi să zică ceva, dar renunţă. Eliza intrase deja în curtea sa, iar băiatul se îndreptă spre casă surprins de agerimea şi frumuseţea fetei. Era hotărât să treacă peste oricine, chiar şi peste prietenul său pentru a fi cu ea şi deja căuta o metodă.

Bunica fu foarte bucuroasă la gândul că nepoata sa îi va fi alături. De când Ely plecase, aceasta se îmbolnăvise, dar acum simţea că a renăscut. Despachetară iute bagajele, apoi se puseră pe povestit toată noaptea. Eliza o vedea pe bunica sa ca pe cea mai bună prietenă şi nu se jenă să-i relateze absolut totul, inclusiv despre Victor şi chiar de Alex. Dar şi buny era foarte înţelegătoare şi se oferi s-o ajute cu câteva sfaturi.

— Ştii, draga mea, un băiat care te iubeşte sincer, îţi va demonstra dragostea lui, mai devreme sau mai târziu. Victor poate ţine la tine, dar n-ai de unde şti dacă a uitat-o

definitiv pe Maria. Alex e şi el băiat bun, îl cunosc bine. Poate a greşit, dar dacă are ceva pentru tine şi tu îl iubeşti, cândva veţi fi împreună.

Bunicăi Ioana îi plăcea deci de Alex şi îl prefera în faţa lui Victor. Pesemne că nu uitase cât de respectuos era cu ea şi de câte ori întrebase de nepoata sa.

Elizei îi străluciră ochii la această mică paranteză.

— Cât despre acest Andrei, continuă bătrâna, dacă vrea să te îndepărteze de Alex, să te fereşti de el, că e om periculos.

— Of, bunico! N-am crezut că e aşa greu cu dragostea asta…

— Lăsând dragostea la o parte, uite cât e ceasul! Cred că e timpul pentru odihnă.

Lumina se stinse în căsuţa sărăcăcioasă de la marginea satului. Era linişte deplină. Din când în când se mai auzea câte un suspin adânc din patul copilei…

*

*

*

A doua zi trecu repede căci Eliza ajută la treburile gospodăriei şi se dovedi foarte harnică şi o bună gospodină, gătitul fiind o pasiune pentru ea.

Încă de dimineaţă, Victor o sună; voia să ştie cum a ajuns, ce face şi să-i spună că-i e dor de ea.

— Iubita mea, ziua nu mai e la fel fără tine. Mi-a dispărut zâmbetul şi număr orele până când ne vom întâlni.

Fata era şi ea nerăbdătoare să-l revadă. Se pare că toate eforturile lui de a o cuceri dăduseră roade.

După amiază, bunica o trimise la cumpărături. Acolo, când să intre, o vecină o strigă, iar ea întorcându-se cam repede, se împiedică şi căzu în braţele lui Alex. Se ridică la fel de repede, fără să-l privească. Andrei era acolo şi văzuse totul. Era tot mai invidios pe prietenul său şi tot mai atras de Eliza. Când ieşi, tânăra îi aruncă o privire plină de recunoştinţă lui Alex. Acesta se simţi minunat. Era un prim pas în recucerirea sa, însă habar n-avea că acum

nu mai concura doar cu Victor, ci şi cu cel mai bun prieten.

Eliza ajunse tulburată acasă. Tremura. Bunica se sperie, dar îşi dădu seama imediat de responsabilul neliniştii nepoatei sale, pentru că acesta tocmai trecu pe acolo cu maşina şi o claxonă în semn de salut. Nu zise nimic, se prefăcu că nu observă şi se ocupă liniştită de treburile casnice.

Poimâine reîncepea şcoala, un nou început pentru Ely. Colegi noi, profesori noi, fără Victor… nu avea să-i fie uşor…

Victor era şi el înspăimântat de ideea că n-o va mai vedea, ştia că greşise îndrăgostindu-se din nou, dar era prea târziu pentru regrete. Acum nu-i mai rămânea decât să se lupte cu distanţa, cu timpul şi cu Alex…

Capitolul IX

Eliza s-a obişnuit repede cu noul liceu. În două săptămâni se făcuse cunoscută, iar profesorii îi adresau doar cuvinte de laudă. Era fericită. În weekend avea să se întâlnească cu Victor…

*

*

*

Radu, fratele fetei, rămăsese tot în grija unchiului. Se înscrisese la facultatea de Geografie şi Istorie, pasiunile lui. Coincidenţa făcu ca şi Alina, sora lui Victor să fie studentă tot acolo, încât amândoi se mirară când se întâlniră la universitate. Erau bucuroşi că vor fi aproape, căci se plăceau mult şi se înţelegeau bine.

Însă nu dură mult pentru că în câteva săptămâni, Radu deveni foarte popular, mereu înconjurat de fete frumoase, iar Alina nu putea suporta acel spectacol zilnic, deoarece se îndrăgostise de el. Hotărî, deci, să se retragă

din viaţa lui şi se gândea şi la fratele ei.

La început, fratele Elizei era încântat de faima şi succesul la fete, dar mulţi îl pizmuiau şi Alina îl evita. Chiar dacă nu arăta, îl durea dispreţul ei bine întemeiat pe motive serioase. Totuşi, nu încetă să iese tot mai des cu fetele, de fiecare dată alta, şi cu prietenii, astfel că în scurt timp începu să fumeze şi deveni dependent de alcool.

Alinei îi era milă de el, dar şi ea suferea mult. Acum chiar că nu mai voia să ştie nimic de dânsul.

*

* * *

Între timp şi Victor sosise în vizită la Ely. Se îmbrăţişară puternic şi se sărutară ca doi adolescenţi tipici. Bunica fu plăcut surprinsă de carisma tânărului. Cei doi îndrăgostiţi s-au retras în camera ei. Aveau multe să-şi spună.

— Iubito, ce dor mi-a fost de tine!

— Şi mie, Victor. Ţi-am simţit lipsa. Dar tu ce mai faci, cum te mai descurci cu serviciul?

— Binişor, dar fără tine nu-mi găsesc liniştea. Nu vreau să mă mai despart de tine.

O lacrimă i se prelinse uşor pe obraji, apoi pe buze. Eliza se înduioşă. Se întinseră apoi pe pat, îmbrăţişaţi, într-o tăcere adâncă. Victor se juca în părul ei strălucitor de negru, iar ea visa. Stătură aşa vreo jumătate de oră. Se sărutară fierbinte şi se mângâiară inocent. El tresărea mereu la o nouă atingere, parcă electrizată.

Bunica îi invită la cină.

— Îţi place puiul, Victor? îl întrebă buny. Nepoata mea l-a gătit.

— E delicios, doamnă! Eliza, dar nu mi-ai spus că găteşti şi încă atât de bine…

— Era un secret, zâmbi fata.

— Şi cât mai stai pe la noi? îi întrerupse bunica Ioana.

— Mâine dimineaţă plec, din păcate. Mai am câte ceva de făcut.

Cina luă sfârşit şi Victor se îndreptă spre camera

amenajată special pentru el cu Eliza. Mai stătură puţin de vorbă înainte de a-i doborî oboseala.

— Mi-aş dori să adorm mereu lângă tine şi să mă trezesc în braţele tale. Poate ţi se pare absurd, iubito, dar vreau să-mi împart viaţa cu tine.

— Victor, Victor! Ce-ţi veni? Nu te gândeşti la aceste diferenţe dintre noi peste care nu putem trece chiar uşor?

— Nu vrei să fii cu mine pentru totdeauna, nu-i aşa? îl iubeşti tot pe el, nu?

Eliza plecă capul. Se simţea oarecum vinovată.

— Nu e vorba de asta, însă nu prevăd un viitor împreună. Eu ţin mult la tine, iar tu spui că mă iubeşti. Dar tu nu te-ai gândit că poate te înşeli? Poate te-ai refugiat lângă mine ca să uiţi de Maria…

— Poate, zise şi Victor trist, dar oare tu n-ai procedat la fel? Nu sunt oare, doar o consolare pentru tine, pentru că el te-a decepţionat?

Tânăra nu mai zise nimic. Îl sărută uşor pe frunte şi urându-i noapte bună, se strecură afară din cameră. Dimineaţa, ea se trezi umflată de plâns, însă nici el nu arăta mai bine cu atâtea cearcăne. Luară în grabă micul dejun, apoi îl conduse la gară. Sufereau amândoi şi încercau să se ascundă. Se sărutară ca pentru ultima oară şi se despărţiră.

Visele lui se dovediră a fi doar vise, iar Eliza era dezamăgită de ea însăşi. Renunţa la o posibilă fericire cu Victor pentru Alex. Oare merita???

Capitolul X

Eliza ajunse obosită şi tristă acasă, unde bunica o aştepta cu un plic în mână. Era o invitaţie la majoratul unei foste colege şi prietene, la ziua de naştere a Laurei. Nu avea niciun chef de petrecere, dar în urma insistenţelor

bunicii se pregăti, iar spre seară plecă. Îmbrăcată cu o rochie în tendinţele modei anului precedent, simplu coafată, se dovedi totuşi cea mai frumoasă dintre toate cele prezente.

De când o văzu, Alex nu-şi mai putu lua ochii de la ea. Voia să o abordeze, însă nu îndrăznea. Era conştient că o rănise şi nu mai voia s-o supere.

Eleganţa sublimă şi aerul de prinţesă ce o învăluise îl fermecară pe Alex, dar şi pe Andrei. Acesta fu mai puţin timid decât prietenul lui şi o invită pe Ely la dans. Erau drăguţi amândoi, dar în rest nu se potriveau deloc. Pe când el era un dansator neîndemânatic, ea atrăgea toate privirile cu graţia sa neobişnuită. Din toate părţile se auzeau complimente.

— Eşti superbă! îi şopti uşor la ureche Andrei.

— Mulţumesc, dar nu sunt de aceeaşi părere. Fata prezenta o modestie inocentă.

— Vrei să fii partenera mea în seara aceasta? o întrebă băiatul care deja căzuse într-un joc al fanteziilor.

— Ştii, nu vreau să fiu nepoliticoasă, dar eu nu mai stau mult şi n-aş vrea să-ţi pierzi vremea cu mine. Eşti drăguţ şi-ţi mulţumesc că mă faci să mă simt bine.

De pe un fotoliu din apropiere, Alex asculta tot. Nu pierduse niciun cuvânt şi deveni agitat. Gelozia îl orbi şi voia chiar în acel moment o explicaţie de la Andrei. Se încurajă cu un coniac Jack Daniel’s, ca să fie sigur de ce urma să facă, apoi se duse drept spre cei doi şi zise:

— Aşadar, aşa-mi demonstrezi tu mie prietenia ta?

Trădătorule!

Totul în jur amuţi. Muzica se opri şi toţi priveau spectacolul.

— Dar despre ce vorbeşti, amice? Ce ţi-am făcut?

Linişteşte-te! Vezi că eşti beat şi nu ştii ce vorbeşti?!

— Amice, în? Amice?! Păi dacă mi-erai amic, nu te-ai mai da acum la ea, aici în faţa mea ştiind că eu o iubesc, zise acesta arătând spre Eliza care se ruşină foarte tare, dar în sinea ei se bucura de ce auzise.

— Ştii ce, Alex? Acum pot să audă toţi. Eu îţi sunt

prieten. Dacă tu crezi, bine, dacă nu, mi-e indiferent. Cât despre Eliza, ai avut atâtea şanse. Dacă n-ai ştiut să profiţi, nu e vina mea. Şi încă ceva. Eu o plac mult (Fetei i se făcu rău) şi voi lupta pentru ea, deoarece tu ai demonstrat că nu-ţi pasă.

— Ce tot spui, nefericitule? zise Alex repezindu-se cu pumnul încleştat de furie la Andrei. Ai uitat toate nopţile în care-mi plângeam amarul pe umărul tău? Ai uitat când îţi spuneam ce înseamnă pentru mine?

Toţi invitaţii priveau miraţi scena şi începură să-şi dea coate râzând sau făcând diverse comentarii.

Tânăra, ruşinată, dar şi supărată pe îndrăzneala lui Alex, nu mai suportă, îşi luă geanta şi ieşi zicând simplu „Bună seara!”

Andrei se luă după ea, hotărât să o conducă acasă şi să-i împuie capul cu lucruri false, hotărât să o întoarcă împotriva

„Prietenului” său, care ieşi şi el, dar nu o urmă, ci doar îi strigă că o iubeşte printre lacrimile care-i spălau obrajii încă roşii de furie.

Fata grăbi pasul şi nu mai vedea nimic în jur. Era prea surprinsă de tot. Compania sa se dovedi una sâcâitoare. Acesta vorbea, dar singur pentru că mintea Elizei era în altă parte. Parcă adulmeca încă o dată cuvintele lui Alex şi reflecta la ele.

— Frumoaso, dar de ce nu mă asculţi?

— Scuză-mă, dar mă gândeam la altceva. Ce spuneai?

— Da, ştiu, te gândeai la el. Ştiu că te-a atras prin acele vorbe, dar te asigur că doar atât sunt: vorbe, vorbe goale.

— De ce spui asta? Ştii tu cumva ce simte el? întrebă fata indignată.

Vedea că Andrei e decis să-l înfunde pe Alex şi ceva nu i se părea în regulă, mai ales ştiind că cei doi se respectau ca fraţii.

— E ciudat că tocmai tu dezminţi ce a spus el, mai zise

Eliza.

— Păi de ce n-aş face-o? S-a învăţat să mintă aşa frumos, încât multe fete i-au căzut în plasă. E un egoist şi pentru că poziţia socială îi permite, îşi cam bate joc de toţi. Poate-i place de tine, pentru că nimeni n-ar putea să nu te îndrăgească, dar până la iubire... Chiar nu realizezi? Chiar tu l-ai auzit anul trecut ce spunea...

Totul se potrivea din păcate, însă o parte din ea nu credea. Ajunsese acasă. Îşi luă rămas bun, sărutându-l uşor pe obraz, apoi intră.

Andrei plecă şi el vesel şi mulţumit că planul lui aproape izbutise. Făcuse o obsesie pentru Eliza şi o dorea doar pentru el. Avea o minte diabolică şi ambiţia sa era atât de mare că ar fi fost în stare de orice pentru a-şi atinge scopul.

Ely se duse direct în camera ei, fără a o mai deranja pe bunica sa. Se descălţă fără zgomot, se schimbă şi se băgă sub plapuma rece. În acel moment de melancolie şi nevroză, începu să-i simtă lipsa lui Victor. El era singurul care-i putea alina durerea cu o mângâiere sau cu o vorbă bună.

Încercă să-l sune, dar nu răspunse. Pesemne că era supărat pe ea în continuare sau dormea că era destul de târziu şi probabil că a doua zi trebuia să meargă la cursuri.

Astfel încercă să alunge gândurile rele şi cu agenda de la Victor în mână, într-un târziu adormi...

Capitolul XI

Eliza se trezi prost dispusă. Nu avea chef de ore, dar nici nu putea lipsi. Îşi luă uniforma, ghiozdănelul şi porni spre şcoală de unde veni veselă şi bucuroasă că a luat doi de 10. După amiază, Victor o sună. Vorbiră îndelung.

— Vreau să te văd, Ely! Mi-e dor de tine!

— Şi eu vreau să te văd, răspunse aceasta. Am atâta

nevoie de tine!

Băiatul înghiţi în sec. Îl căuta doar când avea nevoie de el, când avea ea chef, iar acest lucru îi displăcea. Nu zise totuşi nimic.

— Mai eşti supy pe mine? Ultima oară nu ne-am despărţit chiar cum se cuvenea.

— Stai liniştită, am depăşit deja momentul. M-am gândit mult la ce mi-ai spus şi ai oarecare dreptate. Dar te rog doar să-mi dai şi mie reţeta cu ajutorul căreia m-ai uitat, căci altfel nu ştiu cum să te scot din mintea şi inima mea.

— Dar, dar nu te-am uitat! De ce spui asta? se întristă copila. Tu însemni mult pentru mine.

— Ştiu, ştiu, doar că diferenţa dintre noi e că eu te iubesc pe tine ca pe o femeie, iar tu-mi eşti doar recunoscătoare că te-am ajutat în unele momente, vezi doar prietenul din mine, nu şi bărbatul care e înnebunit de pasiune pentru tine.

— Chiar nu înţeleg de ce mă tratezi aşa. Oare de ce nu mă crezi?

— Te rog! Să schimbăm subiectul. Chiar voiam să vorbim despre altceva. Ia spune-mi, ce mai ştii de Radu?

— Radu?! Pe Radu nu l-am mai văzut de câteva săptămâni. Ştii că stă la unchiul nostru. Şi probabil e la facultate, momentan. Dar de ce întrebi?

— M-am întâlnit de curând cu Alina. Din vorbă în vorbă, am întrebat-o dacă are pe cineva. M-a surprins să văd că începe să plângă. Îmbrăţişându-mă, printre suspine şi lacrimi, mi-a şoptit motivul suferinţei sale: Radu.

— Radu? Dar ce i-a făcut? A supărat-o cu ceva? Să ştii că va avea de-a face cu mine, dacă a îndrăznit…

— Calmează-te! Nu e vorba că i-ar fi făcut ceva! E vorba despre el, despre viaţa la care a ajuns şi s-a pretat. E o veste cam neplăcută, dar cred că trebuie să afli…

Nu apucă să continue, căci Eliza îl asaltă cu o serie de întrebări:

— Ce să aflu? A păţit ceva? Cum e? E bine?

— Ely, linişteşte-te. Nu e chiar grav, dar nici bine nu

e.

Cică bea întruna şi se şi droghează.

— Doamne, Dumnezeule!

Un ţipăt de neputinţă se prelungi prin receptor până la

Victor.

— Iubita mea, eşti bine? Ce s-a întâmplat?

— Sunt... sunt în regulă, răspunse fata cu jumătate de glas, sfâşiată de o durere ascuţită.

— Iartă-mă, te rog! Iartă-mă că te fac să suferi, dar m-am gândit că eşti singura care poate îndrepta ceva în comportamentul fratelui tău. Alina e foarte tristă şi suferă foarte mult. N-a recunoscut faţă de mine, dar eu ştiu că e îndrăgostită de el pentru că îi pasă mult de situaţia lui, dar orice efort al ei n-a avut rezultate.

— Sinceră să fiu, m-a şocat vestea, dar n-am de gând să stau cu mâinile în sân. Trebuie să o rezolvăm cumva. Scuză-mă, dar acum am ceva de discutat cu frăţiorul meu.

— Bine, scumpo! Atunci ne mai auzim. Te sărut! Şi sper ca măcar tu să poţi interveni. Ai grijă de tine!

— Şi tu. Te pup! Te mai sun diseară, dacă pot.

Telefonul se închise. Eliza se gândea. Nu ştia cum să acţioneze. Capul o durea îngrozitor şi începu să tremure. Apelă numărul lui Radu de mai mute ori, dar intra mesageria vocală. Probabil acesta se delecta cu whisky şi marijuana în vreun club de fiţe.

*

*

*

Toată săptămâna îl căută, dar în zadar. Nu ştia cum să facă să vorbească cu el. Avea de gând să-l viziteze, dar şcoala nu-i permitea decât în weekend. Vorbea cu Victor seară de seară, dar acesta nu mai avea veşti. Alina era plecată într-o mini-vacanţă în Dubai.

Până vineri, Eliza nu avu linişte. Bunica îi observase disperarea, dar credea că motivul e dragostea, iar fata nici nu pomeni ceva de Radu, de teamă ca sănătatea deja şubredă a bătrânei să nu se înrăutăţească.

O anunţase de joi seara că era trimisă la un concurs ca reprezentantă a liceului timp de două zile pe aproape de unchiul şi fratele său, unde avea totul asigurat. Bunica avea încredere în ea, astfel că înghiţi minciuna cu scop nobil.

Când fata sosi vineri de la şcoală, îşi găsi bagajele făcute, împreună cu o geantă de bunătăţi gătite cu atâta drag chiar de mâna bunicii. Se schimbă iute şi după ce servi o supă caldă de legume, o sărută pe buny şi porni cu paşi repezi spre gară...

Capitolul XII

Un automobil negru opri în dreptul Elizei, iar când geamul se dădu în jos, aceasta desluşi chipul lui Alex la volanul maşinii. Acelaşi chip frumos, surâzător, ce strălucea când o privea.

— Ce faci? Unde te duci la ora asta singură şi cu bagaje după tine? Ai păţit ceva? întrebă îngrijorat băiatul.

— Bună, Alex! Mă grăbesc să prind trenul. Trebuie să ajung la unchiul meu. Sper că nu te superi că nu mai pot sta mult de vorbă.

— La unchiul tău zici? Hhm! Chiar într-acolo mă îndreptam şi eu. Hai cu mine! Ce zici? Într-o oră-două ajungem şi aşa mai stăm şi de vorbă.

— Nu ştiu ce să zic... Mi-am luat deja bilet...

— N-ai încredere în mine... Dar nu te învinuiesc. Ştiu că am greşit, dar dă-mi te rog o şansă să-ţi demonstrez...

— Nu e vorba de încredere, îl întrerupse fata.

— Atunci, hopa sus! zise tânărul şi coborând repede, îi luă bagajele grele din mâini punându-le cu grijă în portbagaj, apoi îi deschise portiera ca un adevărat gentleman, invitând-o înăuntru.

Fata nu se lăsă rugată şi urcă. În maşină putu simţi

acelaşi parfum persistent ce-o îmbăta mereu când Alex se afla în preajma sa. O bucată de drum, nimeni nu scoase niciun cuvânt. Din când în când, privirile li se întâlneau, priviri care săgetau în adâncul inimii.

Într-un târziu Alex şi-a făcut curaj şi sparse gheaţa.

— Şi… în vizită la unchiul tău?

— Nu chiar, răspunse fata cu respiraţia tăiată.

Lângă Alex se simţea ciudat şi în acelaşi timp minunat. Trupul nu o mai asculta. Inima îi zvâcnea puternic, precum şi buzele fierbinţi însetate de dorinţa de a simţi gustul gurii băiatului de lângă ea.

— Când te întorci? continuă Alex şi el foarte tulburat de prezenţa tinerei, de faptul că-i era atât de aproape.

Şi-ar fi dorit atât de mult să o sărute! Aveau acelaşi gând, dar niciunul nu îndrăznea să-l dea în vileag.

— Nu ştiu, probabil duminică seara. Şi nu mă duc la unchiul meu, ci să-l caut pe Radu. Apoi mă cazez la un hotel.

— Aha. Păi eu am treabă până duminică la amiază. Poate ne întoarcem tot împreună.

— Poate… Dar până la urmă, tu de ce eşti aici? Dacă nu e secret…

— Am de luat nişte cursuri de la universitate.

— Aaa… Uite că aproape am ajuns. Eu cobor la intersecţia următoare.

— Nu te supăra, dar aş vrea să te conduc până la hotel, ca să te ştiu în siguranţă.

— Dacă drept vrei, opreşte pe următoarea stradă să intru câteva minute la unchiu'.

Eliza urcă la etajul patru al blocului şi sună la uşa rudei sale. Acesta fu extrem de surprins la vederea ei, dar ea îi spuse scurt că e venită la o olimpiadă şi întrebă de Radu. Se pare că unchiul Dumitru nu era la curent cu situaţia nepotului său. Îi spuse simplu că e plecat într-o excursie şi că se întoarce duminică dimineaţa.

Fata îşi salută verişorii cei mici, apoi dădu bună seara asigurând că va fi bine, dar plecă foarte descurajată. Ce avea ea să facă o zi singură prin imensul oraş? Nici banii

nu-i ajungeau…

Cu acest gând ce o întrista se întoarse în maşină unde Alex o aştepta şi observă îngrijorarea de pe faţa ei.

— Văd că se întâmplă ceva cu tine. Nu vrei să mergem la o cafea să-mi povesteşti şi mie?

— Alex, nu te supăra, dar într-adevăr nu mă simt bine. Ţi-aş fi recunoscătoare dacă m-ai conduce la hotel ca să mă odihnesc puţin.

— Ok atunci. Acolo am să rămân şi eu. Dar nici mâine nu vrei să ieşi cu mine la o plimbare? Mă gândeam că am putea vizita…

— Îţi spun mâine. Acum nu mă simt în stare să-ţi răspund.

Hai să ne grăbim puţin ca să găsim camere libere.

Alex băgă cheile în contact pornind motorul. În holul hotelului, doi oameni s-au ocupat de găzduirea lor. Curând, fiecare cu o cheie în mână s-a îndreptat spre camera sa.

— Noapte bună, Eliza! Pentru orice, să ştii că sunt aici.

Dacă ai nevoie de mine…

— Noapte bună, Alex! şopti fata doborâtă de oboseală şi durere sufletească.

Alex rămase în hol până când uşa camerei Elizei se închise în urma ei. Apoi intră şi el îngândurat în iatacul său, hotărât să facă un duş fierbinte, apoi să se cufunde într-un somn adânc visând la colega sa de hotel.

Ely nici nu observă clar aspectul camerei micuţe, dar curată, ci se duse direct spre patul rece. Scoase telefonul şi-l deschise. Găsi un mesaj de la Victor care îi spunea că e plecat într-o mini-tabără cu elevii lui, într-o zonă fără semnal. Deci, singura speranţă de a se destăinui cuiva fu spulberată. Mai era Alex, dar nu îndrăznea. Toate problemele ei cu Radu şi cu inima sa nemulţumită reapărură în mintea sa. Se forţă să nu plângă. Nu avea nici somn!

Aproape de miezul nopţii, pe covorul holului se puteau desluşi paşii unei persoane cu piciorul mic şi finuţ. După un minut de gândire, o mână se ridică… Alex fu trezit

de o uşoară bătaie în uşă…

Capitolul XIII

— Ce faci, Eliza?

S-a întâmplat ceva? întrebă Alex încă somnoros şi invitând-o înăuntru.

În această cameră părea să fie mai cald. Dar poate era doar o impresie făcută de ţinuta puţin indecentă a tânărului. Purta o pereche de pantaloni scurţi, iar pieptul îi era gol, acoperit de o mătase fină de şuviţe.

Cu părul încă umed, cu ochii verzi ca smaraldul, cu trupu-i zvelt şi bine conturat, părea un tânăr prinţ vrăjit.

— Apropie-te frumoaso! Nu-ţi fie frică.

Ţintuindu-l cu o privire rece, ce dădea la iveală o mare de suferinţă, Eliza se aşeză pe marginea patului, iar băiatul o urmă.

Cearşaful puţin ud şi aroma atât de îmbătătoare a aftershave-ului folosit de Alex o treziră dintr-odată pe fată ca dintr-un vis. Tresări la prima atingere ca după un scurt şoc electric.

— Ely, te simţi bine? Ce e cu tine?

El se apropie mai mult şi uitându-se mai atent în ochii ei goi, deodată îi văzu sclipind de lacrimi. Îi venea şi lui să plângă la vederea acestei scene înduioşătoare.

— Alex, am atâta nevoie de tine, strigă disperată ea, şi se aruncă în braţele lui călduroase, pregătite parcă special pentru a o încălzi şi a o apăra.

— Iubita mea, ce s-a întâmplat?

De data asta, copila nu mai ezită şi-i povesti problemele cu Radu, că-i e dor de părinţi. Nu îndrăzni să pomenească de dragoste, motivul principal al suferinţei sale. Numai la gândul că acum erau împreună aici, singuri, în noapte, cum visase de atâtea ori, îi dădu fiori, dând

drumul lacrimilor mari, fierbinţi, ce o încărcaseră emoţional.

Alex îşi apropie delicat degetele de obrazul ei catifelat, ştergându-i o lacrimă. O alta se ivise deja în colţul celălalt al ochiului, apoi se prăvăli încet peste buze.

Cu o mână atingându-i părul moale şi strălucitor, iar cu o alta buzele moi, închise ochii.

— Alex, nu! mai reuşi să zică Eliza.

Era prea târziu. Gurile lor încinse se încleştaseră deja în căutarea extazului. După primul sărut, atmosfera se destinse. Vibrând de pasiune, fata se mai angajă într-o sărutare lină, plină de emoţii.

Magia dragostei sufletele lor înflăcărate purtând-o pe braţe până pusese stăpânire pe trupurile şi de dorinţă. Băiatul o ridică uşor, sub aşternutul alb de satin. Urmară săruturi lungi, mângâieri calde şi şoapte dulci de iubire.

— Te iubesc, scumpa mea! Te iubesc mai mult ca orice de pe această lume!

Înăbuşită de trupul arzând şi gura lui exploratoare mai reuşi doar să rostească şi ea acele cuvinte înălţătoare.

Glasul şi inima ei rostiră primul „Te iubesc!”…

*

* * *

O rază caldă de toamnă le mângâia chipurile celor doi îndrăgostiţi. Alex se trezi primul şi la vederea Elizei în braţele lui, închise din nou ochii, de teamă să nu fie doar un miraj, pentru ca fericirea lui să mai dureze.

În curând şi fata se deşteptă, simţind acelaşi parfum îmbătător care-i alinta nările. Fără mare efort, se ridică puţin încercând să desluşească ce se petrecuse astă-noapte.

— Bună dimineaţa, iubito! Cum ai dormit? o întrebă băiatul bine dispus şi-i fură un pupic.

— ’neaţa, Alex! Am dormit bine, dar ai putea să-mi explici şi mie ce s-a întâmplat?

— Păi s-a întâmplat că m-ai făcut cel mai fericit om de pe pământ dormind cu mine. Te iubesc, iubita mea!

— Of, Alex, nu ştiu dacă e bine…

— Shttt… Te rog, nu spulbera această minunată vrajă care ne ţine prizonieri. În plus, ce e rău în faptul că ne iubim?

— Dar…

— Dar ce? Chiar tu mi-ai spus astă-noapte că mă iubeşti. Fata roşi uşor.

— Află că şi eu te iubesc foarte mult, prinţesa mea, continuă băiatul. Dintotdeauna te-am iubit. Şi cred că-ţi datorez nişte scuze pentru discuţia de acum câteva luni. Dac-ai şti ce mult mi-ai lipsit!

— Of! Şi tu dac-ai şti cât am suferit din cauza indiferenţei tale…

— Iartă-mă, iubito, te rog din tot sufletul meu. Acum că te am lângă mine, mi-am dat seama ce eram pe cale să pierd şi aş face orice ca să nu ne mai despărţim niciodată. Însă ştiu că ţi-am făcut mult rău şi nu ştiu dacă mă mai iubeşti la fel, dacă mai iertat sau m-ai uitat…

Eliza zâmbi timid.

— Prostuţule, mereu te-am iubit la fel şi te-am iertat de mult!

În ochii lui Alex se iviră lacrimi limpezi şi strălucitoare la auzul acestei confesiuni. Se priviră din nou. Erau atât de fericiţi că nici nu simţiseră până acum frigul ce se strecura uşor prin fereastra întredeschisă. Dar bustul gol al lui Alex începu să se înfioreze, astfel că se cufundă cu Eliza în braţe în patul cel primitor, sărutând-o cu patimă.

După vreo jumătate de oră de lenevire şi mângâieri, celor doi li se făcu foame. Room-service-ul îşi făcu datoria rapid şi cu gust. Luară micul dejun, hrănindu-se unul pe celălalt, iar apoi îmbrăţişaţi porniră într-o plimbare prin oraş. Vizitară diferite locuri distractive, făcură fotografii minunate.

Erau atât îmbrăţişau distrat cel de absorbiţi unul de altul că se sărutau şi se mereu. La grădina zoologică s-au simţit şi sau mai bine. Iubitori de animale, printre urşi, cerbi, diferite păsări, se simţeau în largul lor, iar zecile de cupluri de porumbei îi reprezentau.

Astfel, rătăcind în cunoaşterea oraşului, se lăsă seara, cei doi întorcându-se curând la hotel. Pe drum, Ely îşi aminti că Alex uitase să meargă după cursuri. Îngrijorată, zise:

— Iubitule, dar cursurile tale?

Rămase uimită când îl văzu pe Alex râzând cu poftă.

— Ce cursuri, frumoaso? A fost un pretext ca să te însoţesc.

Fata se înroşi de mânie că fusese minţită. Se simţea dezamăgită.

— Aşadar, m-ai minţit?! Iar eu ca proasta, te-am crezut din nou, începu să plângă.

— Iubito, te rog, dă-mi voie să-ţi explic…

— Ce să-mi explici? Am înţeles deja totul. Eu plec, dar nu mă urma… se îndepărtă cu paşi repezi.

— Ely, iubito, aşteaptă!

Ajunsă în cameră, tânăra se întristă şi regreta că nu-l lăsase să-i explice. Poate chiar avea ceva de spus în favoarea sa. Auzi o bătaie uşoară în uşă, apoi glasul lui.

— Te rog, deschide-mi! Trebuie să vorbim!

Aceasta păşi calm şi deschise. În prag îl descoperi pe el aproape disperat.

— Hai să cinăm, iubito şi-ţi explic acolo de ce am minţit.

Ea nu se lăsă rugată şi coborî la restaurant. Explicaţia lui fu plauzibilă. Avusese o şansă să o recucerească şi profitase de ea. Se întoarseră împreună de la masă.

— Noapte bună, Alex! Somn uşor! Ne vedem mâine.

— Iubito, dar… Credeam că vom sta împreună, replică băiatul trist.

— Iartă-mă, dar mă simt ciudat să dorm cu tine. Recunosc că m-am simţit bine noaptea trecută în braţele tale. Şi nu e vorba că n-aş avea încredere în tine, dar…

— Te rog, fă-mi pe plac. Promit ca patul va fi doar al tău. Eu mă voi odihni pe fotoliu. Mă mulţumesc să te simt în preajmă, să pot avea grijă de tine.

Tăcerea şi privirea fetei dădură un răspuns afirmativ.

Intrară. Era frig. Alex o înveli bine, o sărută de noapte bună şi se îndreptă spre fotoliul amenajat pentru el.

— Întoarce-te, te rog! Mi-e frig! se auzi vocea rugătoare a

Elizei.

Acesta, mut de fericire, se duse drept spre ea şi o luă în braţe încălzind-o şi înăbuşind-o cu sărutări. Târziu de tot, după ce mai povestiră mult, genele începură să li se îngreuneze, iar oboseala de peste zi îşi făcu datoria lăsând somnul să-i învăluie, dăruindu-le vise încântător de dulci!

Capitolul XIV

Mirosul de pâine prăjită şi lumânări îi gâdila nările Elizei. Se ridică uşor şi avu parte de o surpriză. Alex aranjase masa minunat. Se înfioră de plăcere când păşi pe finele petale de trandafiri presărate pretutindeni. Dar el nu era... Unde putea să fie? Întredeschise uşa de la baie, aflând înăuntru pe cel mai chipeş băiat.

— ’neaţa, iubito! Văd că te-ai trezit. Ţi-e foame? Am comandat un mic-dejun uşor, dar consistent. Mergem?

Îi întinse mâna. Mâncară bine, pe săturate.

— Alex, mă poţi însoţi să vorbesc cu Radu?

— Desigur, frumoaso! Vrei să mergem acum?

— Cred că ar fi bine. Poate-l prindem „treaz” ca să înţeleagă ceea ce-i voi spune.

— Ok. Sună tu să vină după tacâmuri, iar eu, între timp, pregătesc maşina.

*

*

*

— Bună dimineaţa, frăţioare! îi zise Eliza lui Radu, pe care-l găsi chiar în faţa blocului unchiului, descărcându-şi bagajele.

Radu rămase stupefiat când o văzu. Se apropie.

— Bună, Ely! Dar ce faci tu aici? o întrebă îmbrăţişând-o. Faptul că ea nu-i prea răspunse la îmbrăţişare îl puse pe gânduri. Era într-adevăr schimbat. Palid la faţă, cu ochii duşi în fundul capului, cu buzele vineţi. Se putea observa clar că era sclavul unei vieţi superficiale, greşite. Elizei i se făcu atât de milă de el că începu să plângă. Când văzu asta, Alex coborî şi venind spre ea, o întrebă ce se întâmplă.

— Ce cauţi cu el, surioară? întrebă nervos Radu.

Fata îşi şterse lacrimile cu mânecile bluzei lungi şi largi.

— Cred că primul care are de dat o explicaţie eşti tu. De data asta, eu pun întrebările. Poţi să vii cu noi la cafeneaua de pe colţ? Aşa vom putea discuta în linişte.

— Desigur! Hai să mergem!

Porniră încet tustrei pe jos, căci era aproape.

— Şi ce-ai mai făcut în ultima perioadă, Radu?

— Ce să fac, Ely? Iaca pe aici cu facultatea.

Ajunseră. Comandară câte un cappuccino. Din vorbă în vorbă, fata începu din nou să plângă. Observase o mare schimbare pe faţa fratelui său datorată viciilor sale.

— De ce plângi, surioară? Ţi-a făcut el ceva? întrebă Radu arătând ameninţător spre Alex.

— El nu mi-a făcut nimic, răspunse copila luându-l de mână pe Alex. Plâng pentru că mi-e dor de mama şi de tata.

Atunci, în ochii tânărului apărură două sclipiri de diamant.

— Dacă ar fi acum, aici, tu n-ai fi în starea asta. Nu te-ar fi lăsat... Sunt sigură că acolo, sus, ei sunt trişti şi plâng pentru tine. I-ai dezamăgit!

Radu plecă uşor capul. Remuşcările puseră stăpânire pe el. Acum, când Eliza îi aduse aminte de părinţi, parcă vedea fiece greşeală comisă şi regreta. Începu să plângă în hohote. Eliza îl îmbrăţişă călduros, încercând să-i alunge toate temerile.

— Frăţioare, mai e timp... mai e timp să te schimbi.

Ştiu că nu e uşor, dar acordă-ţi această şansă. Dacă nu pentru tine, fă-o de dragul mamei şi tatii.

— Da, Ely, îţi promit că mă voi schimba, zise acesta ştergându-şi lacrimile mari cu mâneca puloverului. Nu ştiu ce a fost cu mine. M-am lăsat influenţat de cei din jur, iar faima şi succesul la fete m-au orbit.

— Într-adevăr. Ai avut multe fete, dar i-ai dat cu piciorul celei mai importante. Te-a iubit, dar tu ai făcut-o doar să plângă. Însă cred că nu e târziu. Ştiu că te va ierta, dacă-ţi doreşti acest lucru, pentru că Alina are un suflet bun şi încă te mai iubeşte.

— Oare?! Doamne! Iubita mea surioară, îţi mulţumesc că mi-ai deschis ochii. Eram prins într-o lume ireală, un labirint al viciilor din care nu credeam că pot scăpa, dar tu m-ai convins să fac alegerea corectă. Te iubesc, Ely!

Faţa lui înfăţişă un prim zâmbet. Eliza era încântată de succesul său, iar Alex rămase înmărmurit la acele scene. Simţea că iubirea lui pentru ea se întărise şi mai mult. Chiar că era o persoană specială!

— Ely, buny ce mai face? Mi-aş dori s-o văd…

— Bunica e bine. Vechile ei probleme cu reumatismul o mai supără din când în când, dar în rest o simt mulţumită. Să ştii că îi lipseşti mult. Adeseori vorbeşte despre tine şi se întristează la gândul că nu o prea vizitezi. Uneori crede că ai uitat-o…

— Oh, dar nu e adevărat. O iubesc foarte mult şi voi merge chiar astăzi s-o văd!

— Stai puţin, Radu! Nu te pripi. Tu de când nu te-ai mai uitat în oglindă? Dacă te prezinţi aşa în faţa bunicii, sigur îşi dă seama de problemele tale. I-ai putea pune în pericol sănătatea.

— Şi atunci, ce să fac? Simt atât de mult nevoia de a o îmbrăţişa şi de a merge la mormântul părinţilor noştri pentru a le cere iertare!

Aici, Alex interveni cu o soluţie:

— Scuză-mă că mă bag, Radu, dar tu tocmai ai făcut primul pas în schimbarea ta recunoscându-ţi greşelile.

După părerea mea, al doilea pas ar fi să te internezi ceva timp la o clinică de dezintoxicare. Ţi-ar prinde bine câteva zile de odihnă şi meditaţie.

De data asta, Radu nu mai reacţionă violent, ci îi răspunse pe un ton prietenos:

— Crede-mă că şi eu m-am gândit la asta, dar mi-e teamă şi... mi-e ruşine! Ce-i voi spune unchiului Dumy care m-a crescut şi m-a învăţat de atâtea ori să fac bine? Probabil nu mă va ierta niciodată. Şi... şi Alina... (începu iar să plângă) nici ea nu mă va ierta, iar eu o iubesc, credeţi-mă că o iubesc din tot sufletul!

— Gata, frăţioare, nu mai plânge. Răul e deja făcut, acum trebuie să-i găsim rezolvarea. Alex are dreptate. Ai nevoie de ajutor, de o internare. Cât despre unchiul, ştii că te va înţelege şi va fi alături de tine. Important e ca tu să-ţi doreşti această schimbare.

Câteva minute nu mai zise nimeni nimic. Fiecare se gândea la lucruri diferite. La un moment dat, Alex se ridică, o sărută uşor pe buze pe Ely, apoi se scuză şi se duse spre toaletă.

Fiind singuri, lui Radu i se păru un moment favorabil pentru a-i cere o explicaţie surorii lui.

— Acum că suntem între patru ochi, ia zi-mi şi mie, de unde până unde ai ajuns cu el aici? Ultima oară când ne-am văzut erai cu Victor...

— Da, aşa ea, dar mi-am dat seama că pe mine şi Victor nu ne leagă decât o frumoasă prietenie şi n-am vrut să-l fac să sufere mai mult...

— Scuză-mă că te contrazic, dar Victor chiar te iubeşte!

— Poate, dar eu pe el, nu. În schimb Alex e băiatul visurilor mele. Îl iubesc de mult timp în tăcere, dar iată că de curând am descoperit că şi el simte la fel. Radu, dac-ai şti ce drăguţ şi atent e!

Băiatul trase aer în piept. Nu avea nimic împotriva noului prieten al Elizei, ba chiar în adâncul sufletului îi părea bine că acum are cale liberă la Alina. Totuşi, nu se putu abţine să nu-i facă nişte complimente lui Victor.

— Dar ce? Victor nu era la fel? Ia spune-mi, el ştie că acum eşti cu Alex?

Tânăra îşi plecă privirea. Se simţea oarecum vinovată. Radu avea dreptate. Cu el nu vorbise deloc şi nu era corect, deoarece se presupunea că încă mai sunt împreună.

— Uite, eu îţi promit că am să rezolv această problemă, dar promite-mi şi tu c-ai s-o rezolvi pe a ta. Cât de fericită sunt pentru că mă aflu aici, cu tine! Ce dor mi-a fost de tine!

Se îmbrăţişară din nou. Feţele lor străluceau de bucurie şi mulţumire.

— Îţi promit, urâto! zise acesta când Alex se apropia.

— Pe cine faci tu urâtă? Doar nu pe scumpetea asta de fată.

O strânse la pieptul lui şi o sărută blând.

— Alex, zise fata, uite cât e ceasul! Cred că ar trebui totuşi să ne întoarcem acasă de acum. Nu?

— Da, iubito, dorinţa ta e poruncă pentru mine. Toţi se amuzară copios.

*

*

*

— Şi… cum te-ai simţit weekend-ul acesta cu mine, iubita mea?

Eliza moţăia uşor pe scaunul confortabil al maşinii. Mai aveau ceva de mers până în sat.

— Iubitule, sincer… nu m-am simţit bine.

Alex făcu ochii cât două cepe mari. Nu înţelegea cu ce greşise. Era supărat pe el însuşi şi indignat.

— Dar de ce, iubito? o întrebă cu vocea stinsă…

— Păi, nu m-am simţit bine, ci m-am simţit minunat, dragul meu. Au fost cele mai frumoase clipe din viaţa mea.

Tânărului îi dădură lacrimile de fericire. Trase pe dreapta şi o sărută pasional câteva minute, apoi îşi reluară traseul. Nu mai zise nimeni nimic. Eliza era departe cu gândul. Cum avea să-i explice lui Victor? Ce părere avea să-şi facă? Dar bunica ce va zice?

Pe de altă parte, Alex se întreba cum vor reacţiona prietenii lui. Amândoi se gândeau la viitorul relaţiei lor. Se iubeau, asta ştiau sigur. Dar oare era de ajuns???

Capitolul XV

Se îndreptă murdară toată de făină albă spre uşă. Pregătea prăjitura ei preferată, când cineva bătu la uşă. Rămase înmărmurită în prag văzându-l.

— Bună, Alina! zise cu vocea lui groasă dar blândă.

— Radu?! (În ochi i se iviră lacrimi) Ce vânt te aduce pe aici?

Era emoţionată să-l revadă, apoi îşi aminti cât suferise din vina lui şi adoptă o stare de indiferenţă, dar îţi puteai da seama după mişcarea repetată şi rapidă a bustului că se preface. Sânii ei plini stăteau să iese de sub şorţul multicolor din bucuria de a-l avea în faţa ei, aici, de pasiune.

— Alina, te rog să mă ierţi, puiule! Ştiu că am greşit, că te-am făcut să plângi peste doar şi poate, însă peste doar şi poate n-au fost lacrimi deşarte. Cred că Dumnezeu S-a îndurat de suferinţa ta şi m-a ajutat să mă regăsesc. Acum realizez ce eram pe cale să pierd. Dar, dar nu te-am pierdut, nu-i aşa? Spune-mi că nu te-am pierdut, te rog! Spune-mi că încă mă mai iubeşti...

— Ţi se pare atât de simplu, nu? Crezi că dacă ai venit şi ţi-ai cerut iertare, vom deveni un cuplu? (Băiatul ridică afirmativ din umeri) Nu cred că se poate. În plus, nici nu ştiu dacă mai simt ceva pentru tine.

— Nu-mi spune asta, te rog! Am atâta nevoie de tine! Ţi-am păstrat un loc foarte important în planurile mele de viitor.

— Serios? Şi cam ce planuri ţi-ai făcut tu cu mine?

— Hhm... Da ce bine miroase aici, la tine! Cred că

pregăteşte ceva bun mama ta.

— Vai, nu! Am uitat de prăjitura mea. Hai intră şi vorbim după ce opresc cuptorul, bine?

— Desigur, zise el, urmând-o în sufragerie.

Ea fugi în bucătărie, iar el inspectă câteva minute casă, cu ochi repezi ca şi cum căuta ceva… ceva ce şi găsi într-un colţişor al camerei primitoare, pe măsuţa pe care era aşezat un televizor de modă mai veche, dar bine îngrijit.

— Gata, am terminat. Era cât pe ce să… Ce faci cu aia?

Dă-o încoace!

— Dă-mi-o mie, te rog! Am nevoie de această fotografie. Zilele astea mă voi interna la o clinică de dezintoxicare şi aş vrea să te simt aproape de mine pentru putea trece mai uşor peste situaţie.

— Te internezi?!

— Da. Eliza m-a convins s-o fac. Ştiu că e spre binele meu.

— Ia loc, te rog! Hai să discutăm cu calm. Povesteşte-mi şi mie cum de ai deschis ochii şi ai luat această decizie.

Băiatul începu să-i relateze întâmplarea. Din vorbă în vorbă, melancolia puse stăpânire pe el. Alina se apropie şi-i mângâie părul şi faţa schimonosită de atâta alcool, dar la fel de atrăgătoare.

— Eşti atât de bună! Nici nu te mai pot privi în ochi de ruşinea a tot ce ţi-am făcut.

— A trecut de acum. Cred că destinul a vrut să ne mai dea o şansă aducându-te din nou în calea mea. Mi-e greu să-ţi dau un răspuns. Poate c-ar fi mai bine să vorbim după ce vei trece peste acest obstacol.

— Măcar plec cu speranţa că te voi putea recuceri într-o bună zi.

De fapt, nici nu se aşteptase să-l accepte din prima. Conta mult că reuşise să vorbească cu ea, dezvăluindu-şi intenţiile şi sentimentele.

— Atunci, eu plec. Am să revin cândva după tine, dragostea mea.

Dădu să plece.

— Stai! Nici măcar nu ai gustat din desertul gătit de mine. El zâmbi nostalgic când îi puse în faţă o porţie dublă de prăjitură făcută după o reţetă italiană, cunoscută ca printre cele mai de succes.

— Înainte să plec, zise el, vreau să-ţi dau ceva care să-ţi amintească din când în când de mine.

Îi întinse o mică inimioară, pe care-o puteai cuprinde în palmă, sculptată din lemn pe care erau gravate un A şi un R, iniţialele numelor lor. Nu avea nicio valoare materială, dar pe plan sentimental însemna foarte mult.

— Îţi mulţumesc! O voi păstra cu drag. Şi dacă tot mi-ai cerut, poţi să păstrezi fotografia. E făcută în timpul liceului. Sper ca atunci când o vei privi să te bine dispună.

— Fii sigură că orice durere sau întristare dispare din sufletul meu atunci când te privesc.

Fata roşi uşor. Se simţea flatată de atâtea complimente şi de dragostea ce i-o purta Radu.

— Ai grijă de tine, puiule! Şi… nu mă uita!

— Ai şi tu grijă de tine! Rămas bun, Radu! zise tânăra şi-l sărută blând pe colţul buzelor.

Uşa se închise în urma lui. Ea se rezemă de tocul înalt şi se lăsă să alunece până pe podeaua rece, cu inimioara primită strâns lipită la pieptul asudat de atâtea emoţii. Şi el rămase mult timp rezemat de cealaltă parte a uşii sorbind-o din ochi pe frumoasa Alina din fotografia care avea să-i fie singura alinare pentru mult timp…

*

* * *

— Bună dimineaţa, Ely! zise bunica intrând în camera fetei. E târziu! Trebuie să pleci la şcoală.

— Vai, bunico, sunt atât de obosită!

— Te cred. Şi totuşi te-ai culcat destul de devreme aseară.

Abia dac-ai schimbat câteva vorbe cu mine.

Fata încercă să se scuze, dar bătrâna i-o luă înainte:

— Cine era cel ce te-a adus acasă? Mie mi s-a părut a fi chiar Alex, dar ştiindu-te într-o relaţie cu Victor, mă

gândesc…

— Ba nu, bunico, nu mai sunt cu Victor. Şi da, era Alex cel care m-a condus.

Bunica Ioana se fâstâci de tot la acest răspuns. Nu ştia cum să-l interpreteze. Eliza observă ochii întrebători ai bătrânei şi-i zise:

— Mă duc să mă spăl pe faţă, mă schimb, iar la masă îţi povestesc totul, ok?

— Bine, dacă zici tu… mai zise, apoi se retrase făcându-şi zeci de socoteli în privinţa schimbării de situaţie a nepoatei sale.

Sincer se bucura pentru ea şi Alex, ştiind bine că se iubesc. Avea ceva experienţă şi şi-a putut da seama uşor că pe cei doi îi leagă nişte sentimente puternice. Îi părea rău şi de Vic, dar era convinsă că nu era un partener potrivit pentru Ely. Acum stătea cu sufletul la gură, curioasă să afle în ce împrejurări acei copii îşi uniseră destinele.

— M-am întâlnit întâmplător cu el vineri după-amiază, începu fata aşezându-se la masă. M-a condus până la colegiu. Sâmbătă, după concurs am fost la o plimbare împreună. Mi-a declarat dragostea lui şi mi-a explicat multe lucruri. M-a copleşit cu zeci de complimente şi am hotărât să ne dăm o şansă. Duminică ne-am reîntâlnit şi am petrecut o zi minunată, iar aseară m-a adus acasă. Cam asta a fost…

Bunica zâmbea. Era mulţumită de ceea ce auzise, chiar dacă nu era purul adevăr.

— Înţeleg, zise bătrâna. Nu ştiu ce-aş putea să-ţi spun. Ştii bine cât îl îndrăgesc şi sper să nu mă dezamăgească. Totuşi cred că ai uitat ceva.

— Ce anume, bunico?

— Păi, de Victor. El ştie toate acestea?

— Nu, buny, nu ştie. De fapt i-am pus mai demult în vedere faptul că relaţia noastră nu are viitor, dar că mi-am găsit pe altcineva o să afle curând. Cred c-am să-l sun chiar astăzi.

— Aşa să faci, scumpo! În viaţă să înveţi să fii corectă şi sinceră cu ceilalţi, dar mai ales cu tine însăţi.

— Da, bunico, ştiu asta şi-ţi mulţumesc pentru înţelegere.

Acum plec, pentru că e târziu şi s-ar putea să pierd autobuzul.

— Sau nu… zise bunica Ioana uitându-se pe fereastră. Mi se pare că cineva te aşteaptă.

— Serios? Mă duc să văd cine e, zise Ely făcându-i cu ochiul bunicii. Ai grijă de tine!

Să-l vadă pe Alex la primele ore ale unei dimineţi senine, cam friguroasă ce-i drept, dar care anunţa sosirea blândei primăveri, era cel mai minunat lucru.

— ’neaţa, iubitule! zise fata foarte încântată că avea s-o conducă. Îi fusese tare dor de el, chiar dacă nu-l mai văzuse de aseară. Se sărutară pătimaş, priviţi fiind de buny cea bucuroasă să-i vadă atât de îndrăgostiţi de după perdea, şi porniră. Pe drum şi-au spus doar cuvinte dulci şi înainte să coboare s-au pupăcit din nou, neuitând să-şi declare iubirea unul altuia.

— Iubita mea, ieşim diseară la un film? S-a anunţat o comedie amoroasă şi mi-ar plăcea să mergem.

— Cum să nu, dragul meu? Mergem! Dar uite că trebuie să plec. Deja s-a sunat de intrare. Te iubesc mult! Ai grijă de tine!

— Şi eu te iubesc, dulceaţă! Ai şi tu mare grijă!

Ziua se desfăşură normal, cu note mari şi veselie. Doar spre sfârşitul cursurilor găsi pe telefon un apel de la Victor. Îl sună.

— Salut, Vic! Ce faci?

— Bună, frumoaso! Bine fac. Mă gândeam la tine. Aş vrea să te văd…

Eliza se îmbujoră toată. Îi era foarte ruşine că într-un fel îl înşelase, dar trebuia să-i spună.

— Nu cred că e posibil, răspunse ea tremurând.

— De ce? Am liber joi şi aş putea veni.

— Victor, zise Eliza cu voce gravă, trebuie să-ţi spun ceva.

— Ce e? răspunse el râzând. L-ai uitat pe Alex şi ţi-ai dat seama că mă iubeşti pe mine?

— De fapt, sunt cu el…

Băiatul încremeni la auzul acestei veşti. Nu-i venea să-i creadă. Mai ales cu Alex! De ce tocmai el, care-i făcuse atâta rău? O iubea, simţea că şi ea îi împărtăşeşte sentimentele, dar se înşelase. Se simţi tare dezamăgit!

— Mai eşti?

— Da, zise cu vocea stinsă.

— Îmi pare rău! Ştiu că te-am făcut să suferi dându-ţi speranţe. Eram confuză. Eram supărată pe el şi am crezut că alături de tine îl voi uita. Dar nu a fost aşa. Iartă-mă, te rog! Nu am făcut-o cu intenţie, mai ales purtându-ţi atâta recunoştinţă…

— Recunoştinţă?! Mhm! Ce să spun?! Uite că nu am nevoie de recunoştinţă. Eu îţi vreau doar dragostea.

— Dar nu se poate…

— Ştiu, e a lui, am mai auzit asta. Eliza dragă, nu ştiu ce să-ţi mai zic. Îţi mulţumesc că mi-ai dat ocazia să te cunosc şi mi-ai dăruit multe amintiri frumoase.

Începu să plângă. Îi auzea suspinele adânci prin telefon şi mii de fiori îi invadară şi ei trupul.

— Îţi doresc să fii fericită! Adevărul e că nu-s convins că el e fericirea ta, continuă acesta, dar dacă tu asta crezi… Oricum, când vei avea nevoie, aici ai să mă găseşti, aproape de tine pentru că încă te iubesc şi m-aş mulţumi şi doar cu prietenia ta.

— Prietenia mea o ai pe vecie, dragule! Îţi mulţumesc pentru înţelegere şi nu-ţi face griji în privinţa lui. Te asigur că mă iubeşte şi-mi vrea doar binele.

— La fel ca mine… În fine, zise oftând din greu, cu Radu ai rezolvat ceva?

— Da, am vorbit cu el şi l-am convins să se interneze la o clinică de dezintoxicare. Zicea că înainte va trece pe la Alina, poate-ţi spune ea mai multe.

— E bine atunci. Mi-a părut bine să te aud. Mi-era dor de glasul tău dulce, de tine… Sper ca noua ta relaţie să nu ne influenţeze prietenia. Ai grijă de tine şi numai bine!

— Rămas bun, Vic! Şi… îmi pare sincer rău!

Apelul se încheie. Victor era cu inima zdrobită, iar ea

se simţea uşurată, împăcată. Spre seară se întâlni cu Alex. Filmul se dovedi într-adevăr amoros şi comic. Când o conduse acasă, iubitul îi dărui o inimă mare roşie pe care era gravat cu slove argintii textul: „Te iubesc numai pe tine!”

Tânăra se simţi tare măgulită şi-i mulţumi printr-un zâmbet ameţitor urmat de un sărut pasional. Deciseră ca în seara următoare să ia cina împreună la ea, astfel făcându-şi publică şi relaţia, mai ales în faţa bunicii. Amândoi avură parte de o noapte liniştită, luminată de vise îndrăzneţe, încântătoare. Erau fericiţi până peste poate. Dar parcă soarele le surâdea prea tare, vestind pe ascuns o cumplită furtună...

Capitolul XVI

Viaţa şi timpul se scurgeau pe nesimţite în micuţul sătuc. Vacanţa cea mare se apropia cu paşi repezi, precum şi majoratul Elizei. În cele câteva luni de când era cu Alex, aceasta se schimbase complet. Arăta cu fiecare zi ce trecea tot mai bine, iar partenerul său o iubea şi o alinta tot mai mult. Câte lucruri nu au făcut împreună?! Au vizitat locuri neexplorate îndeajuns, au savurat fiecare clipă petrecută unul lângă altul. Era tratată ca o regină: restaurante selecte, haine de firmă, cadouri scumpe, vizite la concerte, muzee, mâncăruri şi băuturi fine... Dar asta nu conta pentru ea. Pentru ea cel mai important era că dispunea de toată dragostea şi sprijinul iubitului său.

— Iubito, te iubesc atât de mult! Şi mai mult, te doresc cu toată fiinţa mea! zise băiatul cu glas plângăreţ.

— Dragule, răspunse ea cam indispusă de acest subiect de discuţie, am mai vorbit despre asta şi ştii că nu sunt pregătită pentru a face încă acest pas. Toate la timpul potrivit, nu crezi?

— Bine, bine. Dacă spui tu, zise acesta cam dezamăgit. Iartă-mă, sunt un prost. Doar ţi-am promis că te voi aştepta cât va fi nevoie, dar crede-mă că uneori simt că nu mai rezist!

Nu era un profitor. O iubea pentru ceea ce era ea ca persoană, pentru sufletul ei, dar frumuseţea ei pură îl atrăgea tot mai mult, îl provoca, îl înnebunea!

— Te cred, iubitule şi te înţeleg. Dacă-ţi dau un pupic, îmi dai la schimb un zâmbet? Ştiu că ţi-e greu, dar crede-mă şi pe mine… Oricum, ştii prea bine că voi fi a ta şi numai a ta mereu.

Se sărutară lung şi liniştit la început, apoi se angajară într-un sărut sălbatic, iar el o posedă cu totul în braţele lui.

— Nu ştiu ce m-aş face fără tine! Te iubesc atât de mult! Tu dai sens vieţii mele şi mă faci fericit. Ştiu că-ţi mai greşesc câteodată, dar nu o fac cu intenţie rea. Problema e că unele lucruri se interpretează greşit. Dar apropo, după aniversarea ta, mergi cu mine în Franţa, nu? Vreau să-ţi ofer de ziua ta o excursie de neuitat la Paris, oraşul dragostei… Acolo vreau să ne pecetluim şi noi iubirea… Să ştii că nu accept niciun refuz.

— Hhm. Eu ştiu ce să zic? zise ea râzând ştrengăreşte, apoi fu întreruptă de Andrei, care ascultase toată conversaţia din apropiere şi care-i invită binevoitor să se înfrupte din delicioasa friptură gătită la grătarul bine încins.

— Şi ce mai spuneţi, porumbeilor? întrebară cei prezenţi. Majoritatea erau încântaţi de Eliza şi de faptul că era cu

Alex. Doar patru ochi sticloşi priveau cu invidie la acest cuplu model. Erau iscoditori, ba chiar devoratori şi foarte răutăcioşi.

— Deci peste două săptămâni este ziua ta, Ely, nu? o întrebă Laura cu o voce mieroasă, dar dezgustată. Organizezi o petrecere, am înţeles. Dar unde, că doar nu la tine, nu? o întrebă săgetând-o cu o privire urâcioasă. Nu cred că ar veni mulţi, nici măcar n-au loc să se

desfăşoare…

— Ştii ce, Laura? Uite că drept acasă voi organiza o mini petrecere. Eşti invitată, la fel ca toţi ceilalţi, dar nu şi obligată să mă onorezi cu prezenţa. Dacă la mine te sufoci, n-ai decât să rămâi închisă în palatul tău de cleştar, îi răspunse înţepat fata oarecum jignită.

Dar şi Laura fu ofensată de răspunsul dur al Elizei şi de zumzetul vesel al tinerilor din gaşcă, cărora le părea bine că cineva îi pusese capac acestei fete atât de răsfăţată. Ea era o copilă de bani gata, obişnuită să trăiască în lux şi să aibă tot ce-şi dorea. Obţinea totul, însă viaţa i-a jucat o festă şi nu i l-a dat şi pe Alex, cel mai mare capriciu al ei. Nici ea nu ştia dacă-l iubeşte vreun pic sau dacă îl vrea doar pentru imaginea sa, pentru că şi el era de acelaşi rang cu ea. O pizmuia pe Eliza care era într-adevăr săracă din punct de vedere financiar şi material, dar foarte bogată fizic şi sufleteşte, înzestrată cu multe calităţi care-i lipseau cu desăvârşire Laurei.

— Iubito, nu te mai certa cu ea degeaba! O cunoşti şi ştii că-i place să te facă să te simţi prost. Hai mai bine şi sărută-mă o dată, apoi ne înfruptăm şi noi din această friptură, bine?

Oricând era supărată, tristă sau bolnavă, dacă Alex o dădăcea ca pe un bebeluş, ea se înveselea. Nu ştia cum să-l mai mulţumească lui Dumnezeu pentru atâta fericire! glumind şi veselindu-se, Andrei se apropie de Laura şi-i şopti ceva la ureche. Se îndepărtă apoi, iar fata îl urmă. La umbra unui copac bătrân şi înalt, băiatul o prinse uşor de păr, îi suci o mână la spate şi-i zise răstit:

— Ce faci, toanto? Vrei să strici totul?

— Andrei, dar… te rog, dă-mi drumul! Mă doare!

— Ai face bine să-ţi ţii gura, porumbiţo, dacă vrei să nu-ţi fie rău. De altfel, îţi şi convine pentru ca planul să ne izbutească.

Îi dădu drumul şi o trase spre el, înfierbântat. Laura îi stârnea mereu dorinţe ascunse şi nu de puţine ori obţinuse de la ea câte o felie de plăcere, chiar împărtăşită.

— Dă-mi drumul, dementule! Ce vrei să fac, dacă nu

o suport? Dintotdeauna am stat în umbra ei şi am urât-o…

— Şi ce-i cu asta? Ştii bine că dacă te atingi şi te iei de ea, chiar şi numai cu vorba, ai de a face cu mine. Sper că nu-i nevoie să-ţi repet. Ea va fi a mea, iar tu te poţi bucura de naivul de Alex, după care tânjeşti atât! Asta numai dacă mă poţi uita pe mine, mai zise acesta, ţintuind-o cu privirea lui diabolică şi râzând ironic.

— Idiotule, lasă-mă în pace, n-auzi? Sau poate ai să regreţi!

— Oh, pisi, pisi, dar cred că ai uitat cu cine stai de vorbă. Mă faci idiot după ce am fost atât de apropiaţi şi am împărţit atâtea?

Începu s-o pipăie încet pe abdomen, iar mâna îi alunecă pe piciorul ei înfiorat. Fata tremura din toate încheieturile. De când Eliza reapăruse în vieţile lor, totul îi mergea prost, iar Andrei era schimbat total. Nu mai era băiatul cu care obişnuia ea să se distreze când se simţea singurică. Acum îi era silă de el şi de iubirea lui bolnăvicioasă pentru aşa-zisa sa prietenă.

Deocamdată, spiritele dintre Alex şi Andrei se calmaseră, cel din urmă recunoscându-şi faţă de cei din jur înfrângerea, dar mintea îi ticluia un plan aproape perfect pentru a ieşi totul după placul lui.

— Ok, am să te ajut, zise ea, dar acum dă-mi drumul.

Poate ne vede cineva.

Se uită îngrozită în jur, dar nimic nu stingherea voia bună a tinerilor din gaşcă.

— E spre binele tău să te ţii de cuvânt, porumbiţo! O sărută rapid şi apăsat pe buzele tremurânde.

— Acum, poţi să-ţi iei zborul, draga mea. Şi nu uita că trebuie să-i câştigi încrederea. Sunt cu ochii pe tine!

Aceasta plecă speriată, fără să mai privească în urmă.

— Ce e cu tine, Laura? o întrebă una din fete. De unde vii atât de nervoasă?

— Nu e nimic, Criss, nu mă lua în seamă. Azi-noapte am avut un coşmar şi tocmai mi-am amintit de el. *Coşmarul meu se numeşte Andrei Toma*, îşi zise în gând,

dar am să-l alung cât de curând. Îmi face viaţa un calvar. Oare cine m-a pus să mă încurc cu el? Cum de nu mi-am dat seama de ce e în stare?

Din aceste gânduri şi vise urâte o trezi Eliza.

— Laura, de ce te porţi aşa cu mine? Cu ce ţi-am greşit?

Ai uitat ce prietene bune eram în generală?

— Iartă-mă, Ely! Nici eu nu nu-mi explic de ce ţi-am vorbit atât de urât. Tu te-ai purtat mereu frumos cu mine, dar am atâtea pe cap şi m-am răzbunat pe tine. Îmi pare rău!

— Stai liniştită. Şi eu ţi-am răspuns cam grosolan, chiar dacă ştiam că nu mi-ai zis nimic cu răutate, din toată inima ta. Cât despre probleme, te pot ajuta cu ceva? Am putea să discutăm, să căutăm soluţii şi să ne dăm sfaturi una alteia, ca pe vremuri…

— Problema mea nu are soluţie. Deocamdată… *Dac-ai şti că soluţia e chiar dispariţia ta şi a lui Andrei din viaţa mea şi a lui Alex!!!* Poate am să-ţi povestesc cândva.

— Auzi, de acum se încheie situaţia şcolară, suntem în pragul vacanţei. Mâine seară s-a anunţat un concert interesant în apropiere. Mă gândeam să-l iei pe Andrei, pentru că am observat că se înfiripă ceva între voi, şi să mergem toţi patru să ne distrăm. Ce părere ai?

— De ce nu? răspunse cu jumătate de gură. Mă înţeleg bine cu Andrei, e băiat bun şi ţin mult la el, dar ca la un prieten. De aici şi până la…

— E un singur pas, o întrerupse Ely. Dar în fine! Eu mă retrag. Mâine dimineaţă am ore şi Alex e şi el obosit. Mă conduce, iar apoi zicea că vrea să se odihnească. De altfel, s-a şi întunecat! Ne mai auzim şi poate ne vedem mâine seară.

O îmbrăţişă cu cele mai bune intenţii pe cel mai mare duşman al său, apoi se făcu nevăzută.

*
*
*

Pe strada Orhideei, o tânără se îndrepta grăbită spre

o companie de afaceri. Din neatenţie, se împiedică şi-şi pierdu în vânt un dosar de hârtii importante. Dar el se nimeri pe acolo şi-i sări în ajutor. Mare le fu mirarea când se recunoscură.

— Radu?! Eşti chiar tu?

— Alina! Alina mea! şi o îmbrăţişă.

— Mi-a fost aşa dor de tine! Am crezut că n-am să te mai văd niciodată, ţinând cont de faptul că nu m-ai căutat şi vizitat deloc.

— Iartă-mă, dar n-am putut, n-aş fi suportat…

— Nu te scuza, te înţeleg. Ce bine că am avut acea fotografie cu mine, altfel muream de singurătate şi tristeţe! O port mereu cu mine în portofel. Însă nu asta contează acum, ci faptul că te-am întâlnit. Mergi cu mine la o cafea?

— Aş vrea, dar tocmai mă îndreptam spre o companie să-mi depun CV-ul pentru o posibilă slujbă. Poate cu altă ocazie.

— Dar dacă te conduc şi mergem după?

Chiar că era un tânăr irezistibil. Se vedea că e schimbat şi-i priise acel „concediu”. Alina nu avea nicio scuză. În plus şi ea îşi dorea din tot sufletul să clarifice anumite lucruri.

Au mers agale până la un restaurant micuţ, rustic, unde domnea o linişte, un calm special. Aşezaţi la o masă, în spatele căreia se auzea clipocitul senin al unei ape duioase şi cristaline curgând peste un butuc verde, se simţeau ca la o primă întâlnire.

— Şi ce mai spui? Ce ai mai făcut în timpul acesta?

— Păi, răspunse fata, m-am ocupat de studii şi găsirea unei slujbe care să-mi placă. Sunt o fire obişnuită să pună suflet în tot ceea ce face. Poate de aceea nu te-am uitat încă…

— Tu vorbeşti serios? o întrebă Radu plăcut surprins. Se apropie timid de ea şi o luă de mână.

— Vreau să ştii că nu a trecut o clipă în care să nu mă fi gândit la tine. Am avut timp să-mi fac ordine în viaţă şi am realizat că doar tu mă poţi face fericit. Alina, vrei să

fii iubita mea?

De când aşteptase această întrebare! Visase de atâtea ori acest moment, dar acum parcă nu putea să răspundă. O reţinea ceva. Să fi fost teama de a fi dezamăgită, de neîncredere?

— Draga mea, nu e nevoie să-mi răspunzi chiar acum. Îţi las răgaz să te mai gândeşti, iar eu între timp te mai caut şi-ţi promit să mă ocup de viaţa şi cariera mea. În caz că vei accepta, ceea ce sper din toată inima, n-aş vrea să n-am ce-ţi oferi. Eşti o prinţesă dulce şi vreau să te tratez ca atare.

Ce să facă? Nici ea nu ştia. Refuzase atâţia pretendenţi doar din speranţa de a fi cândva cu el, cu cel pe care-l iubeşte.

Iar acum dădea înapoi?

Îl iubea şi nu voia să-l piardă... Îmbujorată şi tremurând zise:

— Nu am nevoie de timp ca să ştiu ce vreau. Răspunsul meu este DA!

În acea clipă, pentru Radu lumea se opri în loc. O luă fericit în braţe şi o sărută. Îi simţea pentru prima oară delicateţea şi căldura buzelor moi şi catifelate...

Capitolul XVII

Victor stătea gânditor la fereastra ce-i deschidea în faţa ochilor o panoramă a contrastelor culorilor vii, care-l îndemnau să muşte cu poftă din viaţă. Dar el nu mai avea chef de nimic de când Eliza îl părăsise. Şi entuziasmul de a-şi practica meseria mereu visată îi pierise cu totul. Ba chiar nici foarte perseverent nu mai era acum.

Reflectase la toată situaţia, dar majoritatea întrebărilor sale rămăseseră fără răspuns. O iubea atât de mult! făcuse totul după bunul ei plac şi totuşi, ea nu se

îndrăgostise de el. De ce? Cu ce era mai bun acel Alex? S-o fi atras oare banii şi renumele lui? Ochii îl usturau, iar două lacrimi străluciră pe faţa lui. Aşa îl surprinse Ana, colega lui, profesoara de psihologie.

— Ce faci, Victore? De ce eşti atât de trist? îl întrebă Fata cam de aceeaşi seamă cu el, zâmbindu-i.

— Nu-i nimic. Ştii şi tu… gânduri, amintiri…

— Tu nu eşti bine! Ce zici, dacă după ore ieşim şi mai stăm de vorbă?

— Nu ştiu… Nu vreau să vorbesc despre asta!

— Nu accept un refuz. Am ceva experienţă în cunoaşterea oamenilor şi dacă tu eşti de acord, eu te pot ajuta mult!

Ce putea să mai zică? Un refuz ar fi însemnat o lipsă de bun simţ din partea unui gentleman ca el. Locul ales se dovedi potrivit situaţiei; o terasă micuţă, dar primitoare, la marginea unei rezervaţii naturale încântătoare.

— Victor, nu te cunosc de mult timp şi doar în calitate de colegi am avut oarecare tangenţă. Totuşi, cu scuzele de rigoare, îmi permit să te încadrez ca om în categoria sufletelor chinuite.

Băiatul o privi curios şi surprins de uşurinţa cu care aceasta îi vorbea, de libertatea cuvintelor care se scurgeau unul după altul din guriţa ei mică, dar care formau fraze uimitoare şi îl descriau perfect.

— Suflet chinuit, zici? Mai degrabă unul rătăcit! Doar rătăcirea îmi poate explica starea permanentă de nevrozie, de teamă, de disperare… Iar visele, visele mă omoară!

— Ce fel de vise, Victor? Ce ţi se întâmplă? Spune-mi, ştii că te poţi baza pe mine.

— Seara mă bag în pat cu inima strânsă, valuri de lacrimi îmi inundă sufletul încărcat de nelinişti şi suferinţă. O visez noapte de noapte în puţinul timp în care reuşesc să pun geană pe geană. Îmi zâmbeşte, dar îl ţine de mână pe el; mă ia pe mine de mână, dar îl sărută pe el; mă sărută pe mine, dar lui îi spune că-l iubeşte, iar cel mai dureros, îmi spune că mă iubeşte, dar pleacă cu el… Mă plimb alene peste tot, dimineaţa pe lângă pat. Natura mă îndeamnă la

veselie, însă eu simt că-mi lipseşte ceva sau poate chiar e ceva în plus… Nici nu mai ştiu ce să cred. Sunt confuz şi mă întreb: Oare ce mă apasă? Ce e cu mine? Totul pare roz, nu văd nimic, dar totuşi simt, simt o dulceaţă dureroasă! Mă cuprind sentimente contradictorii. Ceva îmi răsună în minte, însă e doar ecoul unei voci blânde care, ce ciudat! Mă încălzeşte cu nişte vorbe neînţelese, dar totuşi cu un înţeles, un înţeles de neînţeles. Totul e un paradox în viaţa şi inima mea. Îmi apare în faţa ochilor… e ea! Privindu-i chipul luminat de razele jucăuşe ale soarelui, un chip divin de înger, îmi dau seama că tot ceea ce sunt eu iubeşte! Toată fiinţa mea e îndrăgostită! (Ochii mari îi jucau în lacrimi.) E un sentiment dulce acesta, de visare, dar realitatea surpă totul căci mă trezesc mereu prizonier al aceleiaşi lumi, o lume tristă şi plină de dezamăgiri.

Fata rămase fără cuvinte. Îl ştia profesor de română, nu se aşteptase la un discurs atât de frumos care vrând-nevrând îi pătrundea în suflet, odată cu el, cu bărbatul din faţa ei. Cu puţină sfială, îi luă mâna într-a ei şi-i zise:

— Ştiu prin ce treci! Viaţa ne încearcă şi poate că acum eşti pus faţă în faţă cu unul din cele mai grele obstacole. Te simţi în pragul disperării… Te înţeleg! Poate nu crezi, dar te cunosc, ştiu ce te frământă. Mă simt ca şi martora chinului tău, tovarăşa, complicea ta…

Plecă uşor capul şi pentru prima dată, tristeţea din ochii ei o trădau.

— Ana, ce s-a întâmplat? Nu-mi spune că prin această discuţie am deschis vreun subiect delicat sau vreo rană din sufletul tău. Când ai spus că-mi eşti martoră şi complice, te-ai referit la faptul că ai trecut prin ceva asemănător?

— Poate da, dar aici nu am venit să vorbim despre mine! Ideea e următoarea: trebuie să îţi pui toată credinţa în

Cel de Sus şi să nu-ţi pierzi nădejdea!

— Speranţa, speranţa e cea mai infidelă amantă a omului, te înşală zilnic, dar totuşi, trăieşti cu ea toată viaţa. Uneori stau şi mă gândesc la viaţa mea, cum a fost, cum este şi cum va fi. Mi-aduc aminte cât de vesel eram în

adolescenţă; zâmbeam mereu, dar cu timpul am ajuns să nu mai cunosc nici fericire, nici acel surâs cristalin. Brusc, în viaţa mea a apărut tristeţea pentru că am început să iubesc o persoană nepotrivită, astfel cunoscând dezamăgirea. A doua greşeală a fost că m-am îndrăgostit pentru a doua oară de o fată mult mai tânără decât mine, o stea de neatins, pentru că nu mi-a împărtăşit sentimentele.

— Oh, îmi pare aşa rău! Poate că soluţia e să pleci undeva departe. Eu cred că în viaţa ta e nevoie de o schimbare, o schimbare de mediu, poate de prieteni...

— Ştii, m-am gândit de multe ori la asta, dar e ca şi cum aş fugi şi în plus am nevoie de maximă încredere. Tot ce îmi doresc este să pot uita de tristeţe, de lacrimi şi să mă bucur de câteva clipe de pace şi linişte, însă simt că nu mai am forţa necesară de a merge înainte. Încet-încet mă prăbuşesc, îmi pierd şi ultimul licăr de speranţă şi simt că mor, dar această moarte o văd ca pe ceva minunat deoarece chiar dacă mă sting, ştiu că dragostea mea nu se va stinge niciodată!

Nu-şi dăduse seama că plângea. La fiecare cuvânt, o lacrimă i se scurgea pe obrazul ca de ceară. Dar şi ea era emoţionată, se dăruise cu totul acestor clipe, iar faţa i se schimonosi de lacrimi calde. Se îmbrăţişară şi rămaseră pentru mult timp aşa, ca într-un moment de reculegere.

*
*
*

În acest timp, Eliza şi Alex se aflau în casa bunicii şi se drăgosteau cu vorbe dulci şi fel de fel de declaraţii. Fata i se aşeză pe braţe şi după ce-i fură un pupic, începu:

— Te iubesc! „Te iubesc!” mi se par două cuvinte prea sărace pentru a-ţi aduce la cunoştinţă însemnătatea ta pentru mine. Te iubesc pentru ceea ce eşti tu cu adevărat, pentru blândeţea şi bunătatea ta, pentru sprijinul şi ajutorul pe care mi le oferi necondiţionat, pentru grija pe care mi-o porţi neîncetat! Pentru toate acestea aş vrea să-ţi fac o confesiune:

Din prima clipă-n care te-am văzut M-ai fermecat,

mult mi-ai plăcut. Ne vedeam şi ne vorbeam rar.

Dar mi-ai pus inima pe jar.

M-a-nduioşat a ta privire Ce emana doar fericire;

M-a cucerit şi al tău zâmbet Dulce c-al albinei zumzet, Precum şi ochii tăi duioşi Din cale-afară de frumoşi!

Astăzi te am lângă mine Mă simt excelent cu tine! Eşti dulce, tandru, iubitor.

Doar tu îmi dai aripi să zbor. Îţi spun din suflet: Te iubesc! Eşti tot ce am şi-ţi mulţumesc că mă iubeşti şi mă alinţi

Mereu cu şoapte dulci, fierbinţi…

Acum sunt mulţumită, fericită, Sunt lulea îndrăgostită.

Simt că plutesc pe un nor.

Te iubesc şi te ador!!!

— Dragostea mea scumpică, şi eu te iubesc enorm de mult, ai apărut în viaţa mea pustie ca o rază de soare. Îţi mulţumesc că ai făcut din mine un om mai bun, mai atent, mai înţelegător, te iubesc pentru că lângă tine mă simt mulţumit, împlinit! Îmi placi atât de mult când văd în colţurile guriţei tale întipărindu-se câte un zâmbet cald! E ca o bucurie vie să-ţi aud vocea mlădioasă, să-ţi simt privirea atingându-mă, dându-mi mii de fiori, să-ţi văd ochişorii de smarald străpungându-mi inima, dornici să cunoască măreaţa dragoste ce ţi-o port atât de adâncă şi puternică în fiecare părticică din mine…

Urmă o tăcere, până când Ely zise:

— Am o idee, iubitule! Hai să mergem la biserică să mulţumim divinităţii pentru această fericire nemărginită.

— Da, iubita mea! În viaţă fără credinţă nimic nu se poate face. Dragostea e de la El şi cu toţii ştim că „unde dragoste nu e, nimic nu e!”

Ce linişte sufletească le-a invadat sufletele! Se simţeau uniţi cu Dumnezeu şi acolo, în faţa Lui, şi-au jurat iubire eternă.

— Iubito, te voi iubi mereu la fel ca-n prima zi sau poate mai mult, dacă se poate şi nu voi permite nimănui să

ne despartă!

— Scumpule, numai moartea mă mai poate despărţi de tine!

— Necazuri şi bucurii, toate vreau să le împărţim! De aceea te rog să mergi cu mine. Sper să-ţi placă ce ţi-am pregătit!

— Unde? Spune-mi, te loog! se alintă ea pe lângă el.

— Eh! Surpriza e surpriză… Urmează-mă!

*

* * *

Păşi uşor nesigură un prag pentru că prin eşarfa ce-i acoperea ochii era cu neputinţă să desluşească ceva. Când mătasea fină îi alunecă peste faţă, descoperi că se află într-o cameră de restaurant decorată în zeci de culori minunate, culori vii ale unor flori ce împrospătau locul cu aer romantic. Şapte tineri stăteau aliniaţi cu câte un trandafir roşu în mână pentru tânăra domnişoară. Se aşezară la o masă special amenajată. Inclusiv paharele erau umplute.

— Şampanie, draga mea?

— Da, mulţumesc!

Uitându-se în ochii lui strălucitori, sorbi din paharul care scoase un sunet ciudat ca un zornăit aparte mişcându-l. Când se uită, sub ochii ei se afla cel mai frumos inel împodobit cu pietre preţioase.

Rămase cu gura căscată când în faţa ei apărură aceiaşi şapte tineri, de data asta cu câte o inimioară în braţe, pe fiecare fiind inscripţionat câte un cuvinţel din întrebarea: „Eliza, vrei să fii logodnica mea?” Îi sări în braţe lui Alex, plângând de fericire.

— Iubito, dar nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Dragul meu, ştii prea bine ca da, vreau să fiu cu tine pentru tot restul vieţii mele, dar…

— Dar ce? întrebă acesta cu o voce ce-i exprima deznădejdea.

— Nu cred că e momentul potrivit pentru un pas atât de important.

Ştii prea bine că acum prioritatea mea e terminarea

liceului şi că mai întâi vreau să-mi construiesc o carieră profesională...

— Iubito, ce scumpă eşti! îi zise sărutând-o pe ochi şi pe frunte. Tu crezi că eu nu m-am gândit la asta? Cum îţi explici schimbarea cuvântului „soţie” cu „logodnică” din clasica întrebare „Vrei să fii soţia mea?”? Eu am vrut doar să fac un gest frumos şi prin acest inel să ne luăm un fel de angajament de a fi împreună mereu...

— Vom fi mereu împreună cu sau fără acest inel, dar DA, Alex, îmi doresc din tot sufletul să fiu logodnica ta!

În acel moment, tânărul făcu un semn discret şi o melodie superbă începu să le încânte toate simţurile. O invită la dans şi îi potrivi perfect frumoasa bijuterie pe degetul micuţ şi fin. Acel inel le pecetluise iubirea. Cât avea să dureze?

Capitolul XVIII

— Îţi place să scrii?

— Păi sunt profesor de română, nu? Dar nu scriam, doar reciteam ceva.

— Dă-mi şi mie să văd! îl rugă Ana.

— Nu, mai bine nu. Sunt gânduri de ale mele...

— Tocmai de asta mi-ar plăcea să aflu ce gândeşti. Te rog, Victor!

Îi luă cu grijă agenda personală din faţă, aruncându-i o privire veselă. După ce puse ochii pe text, îşi dădu seama că nu era o glumă, el chiar suferea.

Se-aude doar al meu suspin în camera cea rece

De neputinţă şi de chin, Iar timpul greu mai trece! Afară-i iarnă şi e frig, Fulgi mari bat la fereastră

Îmi vine greu, îmi vine să strig, Inima mi-e de gheaţă...

M-aşez pe jos, sufletu-mi plânge De dorul celei ce-o

iubesc.

Pereţii toţi încremenesc.

O-aştept de mult… nu mai ajunge…

Sau poate că nici n-a pornit să vină-ntr-a mea cale.

Sau poate ea s-o fi oprit, Sau… poate merge-agale.

Mă uit din nou pe geamul sloi şi-mi văd trecutul mut.

Atâtea amintiri cu noi, Atât de dulce prim sărut!

O geană udă ochiu-mi stinge şi prima lacrimă îmi curge.

O-aştept de mult… nu mai ajunge, M-aşez pe jos, sufletu-mi plânge!

Inima mi-e de gheaţă.

Îmi vine greu, îmi vine să strig Fulgi mari bat la fereastră.

Afară-i iarnă şi e frig.

Iar timpul greu mai trece… De neputinţă şi de chin.

În camera cea rece.

Se-aude doar al meu suspin…

— Am scris-o prin martie, era încă iarnă. Acum vezi cât de greu mi-e? Ce greşeală am făcut îndrăgostindu-mă?

— Chiar ai pus suflet în ceea ce ai scris şi se vede că erai sub muza inspiraţiei, dar nu spune asta!

Să te-ndrăgosteşti e ideal.

Când te-ndrăgosteşti simţi că trăieşti ceva ireal. Eşti vesel, fericit, zâmbeşti

Iei locul unor zâne sau feţi-frumoşi de prin poveşti.

Brusc lumea ta se schimbă.

Simţi că nimeni nu vorbeşte pe-a ta limbă; Visezi şi eşti cu capu-n nori.

Te simţi liber, capabil să zbori… Să zbori pe-ale dragostei aripi Noapte de noapte până-n zori!

O dată-n viaţă te îndrăgosteşti.

O dată-n viaţă cu adevărat iubeşti, Iar viaţa-i scurtă, trebuie s-o trăieşti.

Să te-ndrăgosteşti înseamnă să zâmbeşti.

Să te-ndrăgosteşti e minunat că eşti femeie sau bărbat, Indiferent cine ai fi

Ai dreptul de-a te-ndrăgosti. Atâta timp cât mai eşti

viu.

Să te-ndrăgosteşti nu-i prea târziu!

— Asta crezi tu! În viaţa mea nu mai e loc de dragoste! Ultimele cuvinte o răniră. Să fi fost şi ea în situaţia lui?

O dragoste neîmpărtăşită o bântuia şi pe ea?

*

*

*

— Iubitule, poimâine e ziua mea! Voi deveni majoră!

— Da, scumpa mea! Îţi promit că vei avea parte de o zi minunată!

Cu ajutorul lui, micuţa ei grădină deveni un colţişor de Rai. Un cort imens avea să găzduiască câţiva invitaţi. Totul se nimeri foarte bine. Anul era pe sfârşite şi reuşise cu o medie de

9.85. Weekend-ul se arăta unul promiţător. Urmau două zile de distracţie.

Sâmbătă dimineaţa, Eliza se trezi bine dispusă, iar primul ei cadou fu un buchet de 18 trandafiri roşii şi un lănţişor de aur împreună bineînţeles, cu un sărut delicios.

Curând petrecerea începu. Câţiva colegi şi prieteni se strânseră în acel cuibuşor de nebunii. Spre seară, Alex tocmai îi şoptea Elizei la ureche ce mult o iubeşte când, Victor îşi făcu apariţia cu un trandafir alb în mână.

— Bună seara! zise el uşor timid. Ely zâmbi fericită că el era acolo.

— Ce caută acesta aici, Eliza?

Era pentru prima dată de când erau împreună când îi spunea pe nume, fără să o alinte.

— Dar e prietenul meu! Ştii câte a făcut pentru mine!

— Prietenul tău? întrebă Alex ironic. Prietenul tău şi rivalul meu, nu? Iar tu îi iei apărarea…

Fata începu să plângă dezamăgită. Laura îi făcu semn lui Andrei să plece acum.

— Cred că sunt în plus, iubito! Rămâi cu prietenii tăi!

Cu lacrimile şiroindu-i pe obrajii înnegriţi de rimel, îi zise:

— Nu mă aşteptam la aşa ceva din partea ta! Dar dacă tot pleci nu uita să-ţi iei şi promisiunile odată cu tine!

Şi îşi scoase inelul punându-i-l în palmă, apoi fugi în casă, iar el ieşi pe poartă. Văzând-o pe Laura intrând după Ely, Victor se decise să meargă după Alex să clarifice anumite lucruri. Îl ajunse aproape de o bancă ce străjuia la umbra unui copac bătrân.

— Alex, opreşte-te! Vreau să vorbim!

— Tu nu ai ce vorbi cu mine!

— Ba da, am! Spui că o iubeşti, nu? Unde e dovada?

— O iubesc mai mult ca viaţa mea! zise printre lacrimi, dar mi-e frică să nu o pierd, mă omoară gelozia!

— Gelozia, spuse Victor, e rugina oricărei iubiri. O relaţie ce nu se bazează pe încredere nu funcţionează niciodată. Şi spune-mi, ce crezi tu despre iubire?

Se aşezară amândoi pe banca prăfuită.

— Iubirea, începu Alex, e un motiv de bucurie, de pace, de linişte, un motiv de a trăi... Iubirea, iubirea are mii de sensuri, iar oamenii o percep fiecare în felul lui şi o simt în mii de feluri diferite pentru că se ştie prea bine: iubirea nu se spune, ci se simte!

— Şi atunci? În viaţă avem parte atât de bucurii, cât şi de necazuri, zile triste, întunecate precum sunt norii înaintea unei furtuni ce dă semne că va apărea, dar şi zile frumoase, vesele, când soarele ne zâmbeşte de sus şi ne mângâie atât de gingaş cu razele lui vii şi calde ce ne strecoară în suflet mai multă forţă de muncă, speranţă şi multă, multă iubire!

Iubirea e unicul sentiment ce ne ţine în viaţă, ce ne dă putere să trecem prin nenumăratele încercări ale vieţii, e ceva magic, parcă din altă lume, ce se iveşte din senin când ne aşteptăm mai puţin, când credem că nu mai avem şanse de a fi părtaşi ai fericirii, de a ne bucura de clipe ne neuitat alături de o persoană dragă, sinceră.

Dar iată că aşa e scris! Mereu e la fel, se dă pe faţă şi nu te poţi ascunde, nu poţi fugi căci odată ce ţi-a pătruns în inimă nu mai poţi scăpa şi rămâi sclavul ei, face ce vrea din tine! Te poartă prin locuri niciodată explorate

îndeajuns, necunoscute, te duce fără ca să ştii unde, pe aripile dragostei şi ale vântului… într-un vis prea frumos ca să fie adevărat şi totuşi real!

E real însă doar când vine din ambele părţi ale unui cuplu. Recunosc, o iubesc pe Eliza, dar ea nu va fi niciodată a mea pentru că iubirea vieţii ei eşti tu!

Eu te las, dar nu uita, iubirea e secretul adevăratei fericiri! Mă uit la tine şi-mi dau seama că şi tu o iubeşti, de aceea sunt hotărât să mă dau la o parte definitiv. Dar prietenia ei nu mi-o poţi refuza!

Îl lăsă acolo, cu capul cuprins în palme, plângând amarnic. I-a deschis ochii, dar ruşinea îl reţinea pe loc. Nu avea curajul să se întoarcă să-şi ceară iertare. Se temea să nu fie respins, şi pe bună dreptate!

Luna plină se ivise pe cerul gol şi înnorat. Doar inelul din palma lui udă strălucea mai tare ca niciodată…

Capitolul XIX

— Eliza, nu fi tristă!

Gândeşte-te că nu te merită dacă s-a purtat aşa, îi zise Laura binevoitoare.

— Da, ai dreptate, răspunse aceasta ştergându-şi lacrimile.

E ziua mea şi trebuie să mă bucur de ea.

Discuţia lor fu întreruptă de un apel primit de Laura.

Când se întoarse spre Ely, faţa ei înfăţişa teamă şi grijă.

— Andrei…

— Ce e cu Andrei?

— Nu ştiu, a zis că e la Stânca Albastră, că are nevoie de ajutor.

— Să mergem! Buny, noi plecăm câteva minute la Stânca Albastră. Ai grijă, te rog, de invitaţi!

Bătrâna, uimită de graba fetelor, merse în grădină să le umple paharele tinerilor rămaşi.

*

*

*

— Andrei, Andrei! Unde eşti?

Drumul era unul foarte periculos. Stâncile abrupte nu o dată au speriat zeci de oameni şi au răpit vieţi. Stânca Albastră era un grup imens de pietre cu nuanţe de azur ce adăposteau o peşteră micuţă şi întunecoasă.

— Sunt chiar aici, se auzi un glas din peşteră.

— Unde? întrebă Ely păşind cu grijă în bezna înfricoşătoare.

— Chiar în spatele tău, scumpo! (O brichetă lumină încăperea sinistră.) Mulţumesc, porumbiţo! îi zise Laurei. Te-ai descurcat perfect! Acum poţi pleca să te ocupi liniştită de consolarea lui Alex.

Eliza tremura neajutorată. Nu înţelegea nimic. I se părea că trăieşte un coşmar.

— Ce se întâmplă aici? Despre ce vorbiţi? Parcă erai rănit!

— Scumpo, am aşteptat de atâta timp acest moment! Noapte de noapte şi de zi de zi mă gândeam la tine cum să te fac a mea, iar acum eşti aici şi nu-mi mai scapi.

— Andrei, eşti nebun! Dă-te din calea mea! Vreau să plec!

— Nici să nu te gândeşti! Singurul nebun a fost Alex care a căzut în plasă ca un fraier. Laura, să ştii că a dat roade ideea ta de a-l invita pe „profesoraş” la ziua ei.

— Ce ai făcut? Laura, zi-mi că nu-i adevărat! Tu eşti prietena mea şi n-ai fi în stare…

— Ba sunt şi de mai multe pentru a păstra ce-mi aparţine, iar Alex e al meu. Tu te-ai băgat între noi şi ai stricat tot! Acum suportă consecinţele! Rămâi cu bine!

— Laura, aşteaptă! Nu pleca! Nu mă lăsa aici, strigă deznădăjduită Ely. Nu mă lăsa cu nebunul acesta! Te rog!

Andrei privea scena râzând diabolic.

— Unde vrei să pleci, dragostea mea? Nisipurile de

aur ne aşteaptă! Totul e pregătit. Haide!

Şi încercă să o ia de mână.

— Eu nu merg nicăieri cu tine! Laura, ajută-mă!

— Aici nimeni nu te aude! Laura e departe, probabil deja în braţele iubiţelului tău. Mai bine m-ai asculta şi vei avea numai de câştigat!

— Nu mă atinge, obsedatule! răcni fata tremurând din toate încheieturile.

— Ah! Te simt! Eşti a mea în sfârşit! îi şoptea la ureche încercând să o sărute în timp ce ea plângea şi striga după ajutor.

Din umbră, se auzi un ecou disperat.

— Ia mâna de pe ea, nenorocitule!!!

*

* * *

Laura dându-şi seama de ce va urma şi cuprinsă de remuşcări alergă într-un suflet să caute ajutor. Frica pusese stăpânire pe ea, la fel şi regretele. Ştia foarte bine ce înseamnă să faci ceva ce nu-ţi place. Cu toate că o invidia pe Eliza, acum îi părea rău că a intrat în jocul acelui om bolnav. Îşi dădea seama că dragoste cu forţa nu se poate.

La poarta bunicii Ioana se întâlni cu Alex.

— Ce e cu tine, Laura? o întrebă băiatul mirat. Arăţi de parcă ai fi văzut o fantomă.

Cu chipul răvăşit şi printre lacrimi îi zise:

— Eliza e în pericol! E cu Andrei pe Stânca Albastră!

Nu apucă să termine căci tânărul nu se mai afla lângă ea. În timp ce el alerga cu inima cât un purice, la gura peşterii se dădea o luptă pe viaţă şi pe moarte.

— De ce te-ai luat de ea? Ţi-am zis să nu o atingi!

Îl lovi cu toată puterea, dar Andrei îl împinse pe lespedea rece.

— Ha ha ha! Ai vrut să o salvezi, dar prea târziu. Dacă ai fi stat în banca ta, acum ea ar fi fost în siguranţă cu mine! Dar dacă nu va fi a mea, nu va fi a nimănui!

Şi scoase un pumnal cu care se năpusti asupra Elizei care încremenise de frică. Însă nu-i reuşi, căci Victor

interveni în ultimul moment şi primi cumplita lovitură ce-i era destinată ei.

— Victor! ţipă fata aruncându-se peste omul care pentru a treia oară îi salvase viaţa.

În aceeaşi clipă, Andrei fu ţintuit la pământ de un pumn puternic, pierzându-şi pe loc cunoştinţa.

— Vic, de ce ai făcut asta? îl întrebă copila plângând în hohote.

— Ely, eu fără tine nu am rost! Nu mai am nimic de pierdut!

— Nu spune asta, zise Alex apropiindu-se şi luând-o pe Eliza în braţe. Chiar tu îmi spuneai că dragostea vine când te aştepţi mai puţin şi...

— E prea târziu pentru mine, îl întrerupse Victor! (Sângele i se scurgea uşor din pieptul ce abia mai respira.) Fă-o fericită!

Ochii i se tulburară de apa morţii. Eliza, suspinând se cuibări la pieptul lui, la pieptul celui pe care îl iubea...

Epilog

Soarele bătea cu putere în geamul salonului zugrăvit într-un alb imaculat de la etajul 16.

— Vrei să dau perdelele, dragul meu?

— Nu, mulţumesc! Natura îmi dă poftă de viaţă, ceea ce am eu nevoie acum!

— Te mai doare spatele? Analgezicul trebuia să-şi fi făcut deja efectul.

O bătaie repetată în uşă îi întrerupse pe cei doi.

— Bună! Bună! Ce face pacientul nostru preferat? întrebă frumoasa tânără ce apăru în prag însoţită de un partener pe măsură şi de încă un cuplu super îndrăgostit.

— Eliza, Alina ce surpriză! Alex, Radu, aţi venit să mă vedeţi!

Încercă să se ridice, dar durerea îl doborî.

— Frăţioare, ai grijă! Încă nu te-ai recuperat. Cum se comportă aici cu tine? Doctorii francezi par de treabă.

— Da, aşa e, se comportă foarte frumos! Dar fără Ana nu ştiu ce m-aş face!

O chemă şi o luă de mână, iar ea îl sărută pe frunte.

— Să-nţelegem că între voi se înfiripă ceva? întrebă Alex bucuros să ia parte la o aşa scenă.

— Am hotărât să ne dăm o şansă, răspunse Ana radiind de fericire.

— Mă bucur mult pentru voi, le zise Ely. Cine ar fi crezut că vacanţa plănuită de acum câteva luni ne va aduce împreună pe toţi şase? Franţa e minunată!

— Tu eşti minunată, iubito! o complimentă Alex.

— Ei, ei, gata cu dragostea! De Andrei, de Laura, ce mai ştiţi?

— Andrei e internat la o clinică de psihiatrie. Sperăm să se facă bine în ciuda răului pe care ni l-a pricinuit! Laura a plecat departe. Conştiinţa nu-i dădea pace, nu se mai putea uita în ochii nimănui după...

— Ce ziceţi dacă schimbăm subiectul? Totul e bine când se termină cu bine, spuse şi Victor. Sunt fericit că vă văd împreună. Cum aţi trecut peste acele divergenţe dintre voi?

— Păi, să zicem că am realizat că iubirea învinge totul! Ştiţi şi voi... Iubito:

adevărată

Ah! Ce grea e despărţirea Nu o-nţelege nici iubirea, Dar există împăcarea

Şi cred că asta-i rezolvarea!

Azi ne certăm, mâine ne-mpăcăm, E ca un joc pe care îl urmăm

Siliţi sau de bunăvoie.

Cert e că unul de altul avem nevoie!

Ah! Ce dulce-i împăcarea, Te inundă precum marea!

Ajungi să-ţi placă deseori să te cerţi intenţionat.

Apoi să te laşi purtat de nori Pe un tărâm parcă fermecat.

Dar nu tot timpul iese bine, Nu întotdeauna ţine.

Aşa că cel mai potrivit E să iubeşti, să fii iubit!

Să-ncerci să te-nţelegi în doi, Să foloseşti cuvântul „noi”. Căci iubirea e un vis…

Trăind-o, ne simţim ca-n Paradis!

— Eu zic să lăsăm puţin sentimentalismele, interveni

Radu. Ne distrăm noi într-o părere, dar după recuperarea ta, cumnate, propun să mergem cu toţii la bunica. Am vorbit cu ea şi ar fi încântată să-ţi mulţumească personal că i-ai salvat nepoata şi să o cunoască pe Ana.

Toţi încuviinţară.

Se făcuse târziu, dar din rezerva 114 încă se mai auzeau hohote de râs.

Dragostea plutea în aer!!!

Cuprins

Capitolul I 5
Capitolul II 11
Capitolul III 15
Capitolul IV 21
Capitolul V 25
Capitolul VI 29
Capitolul VII 35
Capitolul VIII 39
Capitolul IX 43
Capitolul X 47
Capitolul XI 51
Capitolul XII 55
Capitolul XIII 59
Capitolul XIV 65
Capitolul XV 71
Capitolul XVI 79
Capitolul XVII 87
Capitolul XVIII 95
Capitolul XIX 101
Epilog 105